

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

การศึกษาเฉพาะบุคคลเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร

บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

พ.ศ. 2554

© 2554

วิวัฒน์ ศักตวิรัชย์มงคล

สงวนลิขสิทธิ์

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
อนุมัติให้การศึกษาเฉพาะบุคคลนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต

เรื่อง ปริญญาทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

ผู้วิจัย วิวัฒน์ สักดิ์พิชัยมงคล

ได้พิจารณาเห็นชอบโดย

อาจารย์ที่ปรึกษา

(ดร. สหเนทน์ ตั้งบุญเสวีกุล)

ผู้เชี่ยวชาญ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ตักกณา วรศิลป์ชัย)

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิวพร ทวีงพิพัฒน์วงศ์)

คณาจารย์บัณฑิตวิทยาลัย

วันที่ 4 เดือน กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2554

วิวัฒน์ สักดิ์พิชัยมงคล, ปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต, กุมภาพันธ์ 2554, บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ.

ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ (54 หน้า)

อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร.สहनันท์ ตั้งเบญจสิริกุล

บทคัดย่อ

วัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาตัวแปรทางเศรษฐกิจที่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ และเพื่อศึกษาถึงแนวโน้มของการออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทย โดยมีกรอบแนวคิด ตัวแปรอิสระ ประกอบด้วย ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์ (Set Index) และอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี (Bond) กับตัวแปรตาม คือ จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ (Insurance)

ผู้ศึกษาได้อาศัยข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) รายไตรมาส โดยเก็บรวบรวมจากหน่วยงานภาครัฐ ได้แก่ สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย ธนาคารแห่งประเทศไทย และ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย ซึ่งแต่ละตัวแปรได้ขนาดตัวอย่าง 30 ไตรมาส ตั้งแต่ ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2546 ถึง ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ.2553 โดยใช้วิธีการ Multiple Regression Analysis ในการทดสอบ รวมถึงการทดสอบความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ไม่คงที่ (Heteroscedasticity) และค่าความคลาดเคลื่อน (Error) ของสมการ

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลพบว่า ตัวแปรอิสระที่เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจ คือ ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) มีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม หรือมีอิทธิพลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 สำหรับตัวแปรอิสระอื่น ๆ ไม่มีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม และแนวโน้มของการออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทยในปี 2553 - 2554 จะยังคงเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของเศรษฐกิจและผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น สอดคล้องกับผลการวิจัยของ โสภา เหมืองหม้อ (2552) ในประเด็น รายได้ประชาชาติ (GNP) มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของการออมภาคครัวเรือน มากที่สุด ซึ่งบริษัทประกันชีวิต ประชาชนที่เป็นผู้เอาประกันชีวิต และภาครัฐบาลสามารถใช้ประโยชน์จากผลของการศึกษารุ่นนี้ ในการวางแผนหรือตัดสินใจตามบทบาทของแต่ละฝ่ายต่อไป

กิตติกรรมประกาศ

การศึกษาเฉพาะบุคคลนี้ สำเร็จด้วยดี ด้วยความกรุณาของ ดร.สहनนท์ ตั้งเบญจสิริกุล อาจารย์ที่ปรึกษา ที่ได้ให้ความอนุเคราะห์ในการให้คำปรึกษา คำแนะนำแนวทางในการศึกษา และตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ ด้วยความเอาใจใส่เป็นอย่างดีตลอดมา จนทำให้การทำรายงานการศึกษาเฉพาะบุคคลฉบับนี้เสร็จสมบูรณ์ ซึ่งทำให้ผู้ศึกษาได้พัฒนาตนเอง ทำให้ทราบแนวทางในการศึกษา การค้นคว้าหาข้อมูลด้วยตนเอง และได้รับประสบการณ์อย่างกว้างขวางในการศึกษาเฉพาะบุคคลในครั้งนี้ จึงขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

นอกจากนี้ผู้ศึกษา ขอขอบพระคุณคณาจารย์ และเจ้าของผลงานทางวิชาการทุกท่าน ตามรายละเอียดที่ปรากฏนามในบรรณานุกรม ข้าราชการและเจ้าหน้าที่ของหน่วยงานภาครัฐต่าง ๆ ที่ปรากฏนามในบรรณานุกรม ที่ได้รวบรวมข้อมูลทุกวิทยุมิไว้อย่างเป็นระบบทำให้สามารถนำมาใช้ประโยชน์ในการศึกษาครั้งนี้ได้ด้วยดี รวมทั้งอาจารย์และเจ้าหน้าที่ประจำหอสมุด มหาวิทยาลัยกรุงเทพ และอาจารย์และเจ้าหน้าที่ประจำบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ทุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ และคำแนะนำเป็นอย่างดี

ผู้ศึกษาคาดหวังว่า ผลงานการศึกษาเฉพาะบุคคลครั้งนี้ จะมีประโยชน์ต่อผู้ที่เกี่ยวข้องหรือสนใจในเรื่องการออมเงินในระบบประกันชีวิต หรือผู้ที่จะนำผลงานนี้ไปศึกษาวิจัยต่อไม่มากนักน้อย และหากมีข้อผิดพลาดประการใด ข้าพเจ้าขออภัยมา ณ ที่นี้ด้วย

วิวัฒน์ ศักดิ์พิชัยมงคล

สารบัญ

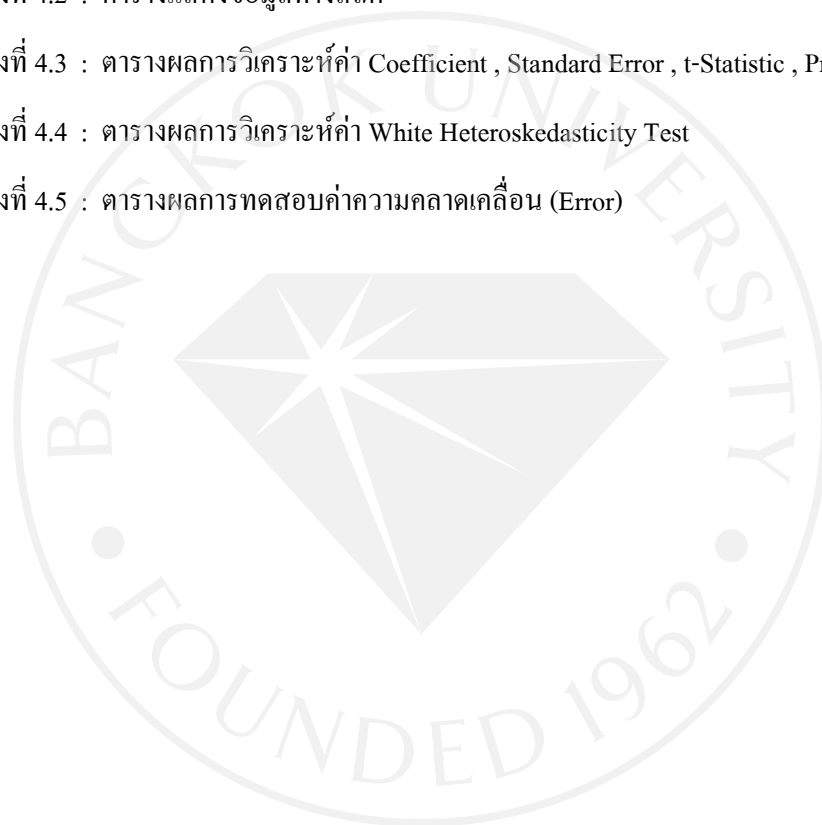
	หน้า
บทคัดย่อ	ง
กิตติกรรมประกาศ	จ
สารบัญตาราง	ซ
สารบัญภาพ	ฅ
บทที่ 1 บทนำ	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการศึกษา	4
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	4
ขอบเขตการศึกษา	4
สรุปกรอบแนวคิด	5
สมมติฐานที่จะทดสอบ	5
นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา	5
บทที่ 2 ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	8
แนวคิดและความหมายของเศรษฐศาสตร์มหภาค	8
วัฏจักรธุรกิจ	10
ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น	13
เงินเฟ้อ	14
การคำนวณเงินออมของประเทศ	16
แนวคิดการประกันชีวิต	18
ความเป็นมาของบริษัทประกันชีวิต	18
ความหมายของการประกันชีวิต	20
รูปแบบของกรมธรรม์ประกันชีวิต	21

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
ประโยชน์ของการทำประกันชีวิต	21
หลักและทฤษฎีการประกันชีวิต	23
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	24
บทที่ 3 วิธีการดำเนินการศึกษา	28
ประเภทของงานศึกษา	28
กลุ่มประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง	28
ประเภทของข้อมูลที่ใช้	28
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล	30
วิธีการทางสถิติ	31
การสรุป การอภิปรายผล และการให้คำแนะนำ	32
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	33
ผลการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป	33
ผลการทดสอบสมมติฐาน	34
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	38
สรุปผลการศึกษา	38
อภิปรายผลการวิเคราะห์	39
ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต	41
ข้อเสนอแนะสำหรับการทำธุรกิจ	41
บรรณานุกรม	43
ภาคผนวก :	
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา	47
ผลการทดสอบสมมติฐาน	52
ประวัติผู้เขียน	54

สารบัญตาราง

	หน้า
ตารางที่ 3.1 : สรุปประเภทข้อมูลและแหล่งที่มา	29
ตารางที่ 3.2 : สรุปประเภทข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล	30
ตารางที่ 4.1 : สรุปผลการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป	33
ตารางที่ 4.2 : ตารางแสดงข้อมูลทางสถิติ	34
ตารางที่ 4.3 : ตารางผลการวิเคราะห์ค่า Coefficient , Standard Error , t-Statistic , Prob.	35
ตารางที่ 4.4 : ตารางผลการวิเคราะห์ค่า White Heteroskedasticity Test	37
ตารางที่ 4.5 : ตารางผลการทดสอบค่าความคลาดเคลื่อน (Error)	37

สารบัญภาพ

	หน้า
ภาพที่ 1 : มูลค่าเงินออม และเงินลงทุน	1
ภาพที่ 2 : แสดงปริมาณเงินฝากจากภาคครัวเรือนของสถาบันการเงิน ปี พ.ศ.2545 – 2550	3
ภาพที่ 3 : กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย	5
ภาพที่ 4 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินค่าเบี้ยประกันชีวิตรวม และ GDP	36

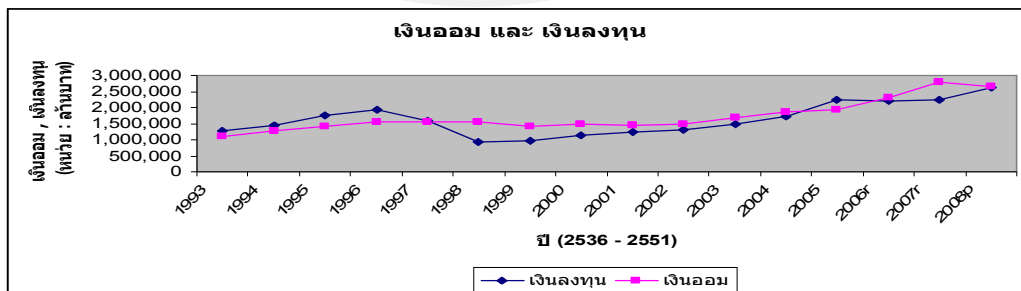
บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในระบบเศรษฐกิจมหภาค “ค่าใช้จ่ายในการลงทุน (Investment Expenditure) เป็นหนึ่งในค่าใช้จ่ายที่เป็นตัวกำหนดรายได้ประชาชาติ ผลผลิต และระดับการจ้างงาน ในขณะที่เดียวกันการเปลี่ยนแปลงในระดับการลงทุน โดยผ่านการทำงานของตัวทวี (Multiplier) จะส่งผลให้ผลผลิตเปลี่ยนแปลงไปในจำนวนที่มากกว่า” การลงทุนจึงมีบทบาทสำคัญในกระบวนการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ ซึ่งการพัฒนาเศรษฐกิจเป็นกระบวนการที่ต้องต้องใช้เงินทุนเป็นจำนวนมากและติดต่อกัน โดยแหล่งที่มาของเงินทุนมี 2 แหล่ง คือ แหล่งเงินทุนภายในประเทศ และแหล่งเงินทุนภายนอกประเทศ แหล่งเงินทุนภายในประเทศมีความสำคัญต่อการลงทุนมากที่สุด ประกอบด้วย การออมภาคครัวเรือน การออมภาคธุรกิจ การออมภาครัฐบาล และการออมภาครัฐวิสาหกิจ เนื่องจากถ้าหากเงินทุนภายในประเทศไม่เพียงพอหรือสอดคล้องกับระดับการลงทุนที่ต้องการ จะทำให้จำเป็นต้องอาศัยเงินทุนจากภายนอกประเทศ ในรูปการก่อหนี้ต่างประเทศ หรือการลงทุนจากต่างประเทศ ซึ่งการพึ่งพานี้จะก่อให้เกิดปัญหาตามมา เช่น ปัญหาภาระผูกพัน ข้อผูกมัดต่าง ๆ ตามเงื่อนไขของเจ้าของเงินทุน ทำให้การพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไม่เป็นอิสระ ดังนั้นการส่งเสริมให้มีการออมเงินในประเทศให้เพียงพอต่อความต้องการเงินลงทุน จึงมีความสำคัญอย่างยิ่ง อันจะส่งผลดีให้สามารถพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนไทย และการพัฒนาประเทศได้ในระยะยาว (อนุสรณ์ สรพรหม และคณะ, 2539)

ภาพที่ 1 : มูลค่าเงินออม และเงินลงทุน

ที่มา : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). มูลค่าเงินออมและ

เงินลงทุน Table 11. Saving and Gross Capital. สืบค้นวันที่ 25 กันยายน 2553, จาก

http://www.nesdb.go.th/Portals/0/eco_datas/account/ni/ni_2008/NI2008.xls.

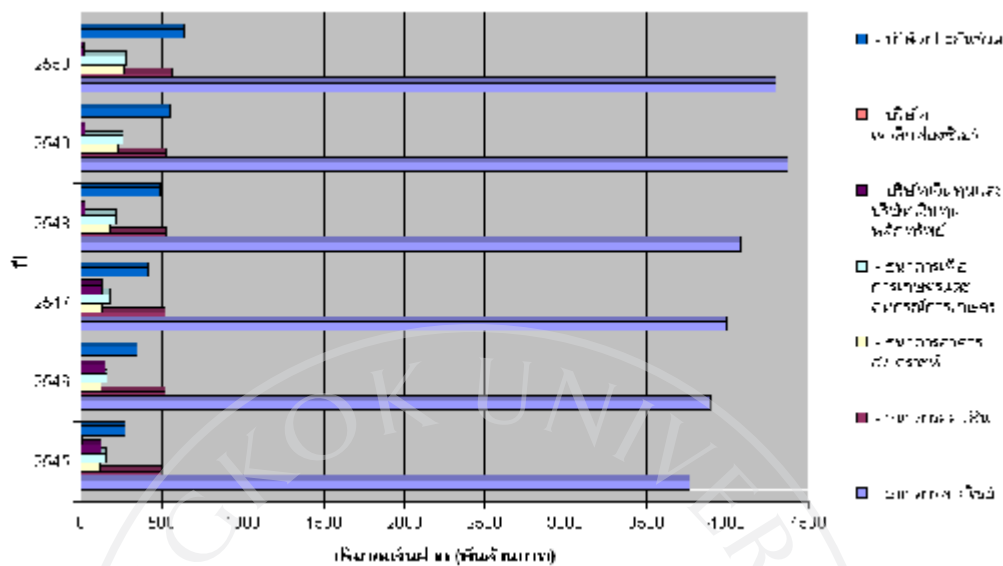
จากภาพที่ 1 พบว่าช่วงก่อนปี 2540 ระดับเงินออมน้อยกว่าเงินลงทุน เนื่องจากความต้องการในการลงทุนสูงทำให้เงินออมตามไม่ทันการลงทุน หลังจากช่วงวิกฤติเศรษฐกิจระดับการออมสูงกว่าการลงทุนโดยตลอด แต่มีแนวโน้มลดลง เนื่องจากการกระตุ้นทางเศรษฐกิจในช่วงที่ผ่านมาส่งผลให้เกิดการลงทุนและการบริโภคเพิ่มขึ้น

แหล่งเงินทุนภายในประเทศ ถือได้ว่า เงินออมภาคครัวเรือนมีความสำคัญมาก เนื่องจากการออมถือเป็นการวางแผนทางการเงินอย่างหนึ่งที่จะทำให้ประชาชนรู้สึกถึงความมั่นคงในชีวิต มีเงินเก็บไว้ใช้ในยามจำเป็น ไม่ต้องพึ่งพาสวัสดิการของรัฐในยามที่ไม่สามารถหารายได้ได้ ทั้งนี้ จากผลสำรวจของสำนักงานสถิติแห่งชาติ พบว่า หนี้สินภาคครัวเรือนของสังคมไทย ในปี 2550 เพิ่มขึ้นเป็นเฉลี่ย 116,681 บาท/ครัวเรือน ในขณะที่เงินออมภาคครัวเรือนมีเฉลี่ยเพียง 4,160 บาท/ครัวเรือน อยู่ในเกณฑ์ที่ต่ำมากเมื่อเทียบกับภาวะหนี้สิน เป็นสัญญาณเตือนภัยที่มีความน่าเป็นห่วง โดยพอสรุปสาเหตุการลดลงของการออมภาคครัวเรือนไทย ได้ดังนี้

1. อัตราดอกเบี้ยที่มีทิศทางลดลง ส่งผลให้ผลตอบแทนของการออมในสถาบันการเงินน้อยกว่านำไปลงทุนในด้านอื่น หรือไม่สามารถให้ผลตอบแทนที่ดีกว่าการนำไปใช้สอย
2. ภาวะเงินเฟ้อที่ปรับตัวสูงขึ้น ทำให้ค่าใช้จ่ายในการครองชีพของครัวเรือนเพิ่มสูงขึ้น จึงส่งผลให้การออมของครัวเรือนปรับตัวลดลง
3. นโยบายของรัฐบาลที่กระตุ้นการใช้จ่ายบริโภคของประชาชน ในช่วงหลายปีที่ผ่านมาผ่านโครงการต่าง ๆ เช่น โครงการกองทุนหมู่บ้าน เป็นต้น ทำให้มีการใช้จ่ายเพิ่มสูงขึ้น (สำนักนโยบายการออมและการลงทุน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง, 2549)

“ในระบบเศรษฐกิจสมบูรณ์แบบ (Perfect Market Economy) จะมีวงจรเศรษฐกิจ (Economic Cycle) เช่นเดียวกับวงจรธุรกิจ (Business Cycle) จะมีช่วง เศรษฐกิจขยายตัว (Expansion) เศรษฐกิจรุ่งเรือง (Boom) เศรษฐกิจหดตัว (Recession) เศรษฐกิจตกต่ำ (Depression) และเศรษฐกิจฟื้นตัวใหม่ (Revival) ซึ่งการเปลี่ยนแปลงของเศรษฐกิจตามวงจรดังกล่าว จะมีผลต่อการประกอบการของธุรกิจ” เมื่อเศรษฐกิจอยู่ในระยะขยายตัวจะมีขยายการลงทุน มีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ประชาชนมีรายได้ทำให้มีอำนาจการซื้อเพิ่มขึ้น การผลิตและการขยายจะเพิ่มปริมาณมากขึ้น ในภาวะนี้ธุรกิจและประชาชนจะมีสภาพคล่องทางการเงินสูง มีศักยภาพในการออมเพิ่มมากขึ้น (ชนินทร์ พิทยาวิรัช และ ชาญชัย ดำรงบุล, 2547)

ภาพที่ 2 : แสดงปริมาณเงินฝากจากภาคครัวเรือนของสถาบันการเงิน ตั้งแต่ปี พ.ศ.2545 – 2550

ที่มา : ธนาคารแห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.). ปริมาณเงินฝากจากภาคครัวเรือนของสถาบันการเงิน. สืบค้นวันที่ 25 กันยายน 2553, จาก <http://www2.bot.or.th/statistics>.

จากภาพที่ 2 แสดงให้เห็นว่า ปริมาณเงินออมภาคครัวเรือนของบริษัทประกันชีวิต มีจำนวนเพิ่มขึ้นทุกปีอย่างชัดเจน ในปี พ.ศ. 2550 เดิมโตเป็นอันดับสองของกลุ่มสถาบันการเงิน ซึ่งไม่สอดคล้องกับข้อมูลภาวะเงินออมของภาคครัวเรือนไทยที่มีทิศทางลดลง อีกทั้งจากการศึกษาพบว่า การออมเงินผ่านประกันชีวิต มีความแตกต่างจากการออมเงินในรูปแบบอื่น โดยมีความหมายอย่างง่ายว่า เป็นเงินที่ส่งมอบให้ในอนาคต เป็นการโอนความเสี่ยงไปให้บริษัทประกันชีวิต ทำให้ธุรกิจประกันชีวิตนับวันจะมีบทบาทต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมากขึ้น โดยสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) ได้เก็บรวบรวมข้อมูลจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตของบริษัทประกันชีวิตที่ได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจในประเทศไทย เปิดเผยให้กับสาธารณชนทั่วไป จึงทำให้ผู้ศึกษามีความสนใจที่จะศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ” ซึ่งเป็นอีกมุมมองหนึ่งที่แตกต่างจากงานวิจัยประกันชีวิตอื่น ๆ ที่ส่วนใหญ่จะมุ่งศึกษาตัวแปรอิสระด้านพฤติกรรมผู้บริโภค จึงเชื่อว่า การให้ความสำคัญกับตัวแปรปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตประเภทสามัญรวม หรือการออมเงินผ่านบริษัทประกันชีวิต จะเป็นประโยชน์ต่อการสร้างความรู้ความเข้าใจให้กับผู้ที่เกี่ยวข้องด้านต่าง ๆ มากยิ่งขึ้น เช่น เป็นแนวทางในการพัฒนาผลิตภัณฑ์และการให้บริการของบริษัทประกันชีวิต ตลอดจนภาครัฐสามารถใช้เป็นแนวทางในการศึกษา วางแผนในการส่งเสริมให้การออมเงินภาคครัวเรือนเพิ่มขึ้น เพื่อช่วยพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศไทยให้เจริญเติบโตอย่างยั่งยืน

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

- (1) เพื่อศึกษาตัวแปรทางเศรษฐกิจ ที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
- (2) เพื่อศึกษาถึงแนวโน้มของการออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทย

1.3 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

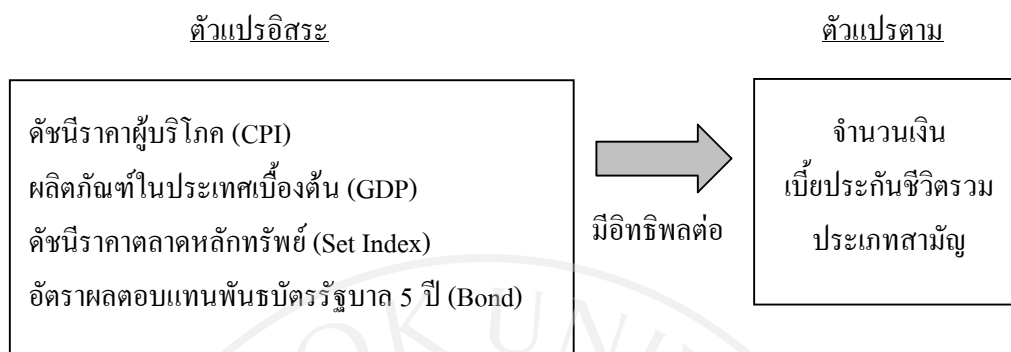
- (1) สามารถอธิบายปัจจัยที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันรวมชีวิตประเภทสามัญ
- (2) สามารถให้ผลการวิเคราะห์เป็นข้อมูลในการเสนอแนะแก่บริษัทประกันชีวิต และเป็นข้อเสนอแนะแนวนโยบายที่รัฐบาลควรดำเนินการส่งเสริมให้มีการออมเงินภาคครัวเรือนเพิ่มขึ้น
- (3) สามารถใช้เป็นข้อมูลสำหรับการพัฒนางานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอนาคต

1.4 ขอบเขตการศึกษา

- (1) แนวคิดและทฤษฎี : แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์มหภาค และ แนวคิดการประกันชีวิต
- (2) เวลา : ตั้งแต่ไตรมาสแรกของปี พ.ศ. 2546 ถึง ไตรมาสที่สองของปี พ.ศ.2553
- (3) ประเทศ : ประเทศไทย
- (4) ข้อมูล : จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ (Insurance) : สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.)
ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) : สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์
ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ
ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ (Set Index) : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี (Bond) : ธนาคารแห่งประเทศไทย

1.5 สรุปกรอบแนวคิด

ภาพที่ 3 : กรอบแนวคิดสำหรับการวิจัย

จากภาพแสดงกรอบแนวคิดในการค้นคว้าอิสระเรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ ประกอบด้วย ตัวแปรตาม คือ เบี้ยประกันชีวิตประเภทสามัญรวม และ ตัวแปรอิสระ 4 ตัว คือ ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (Set Index) และอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี (Bond)

สมมติฐานที่จะทดสอบ ดังต่อไปนี้

- สมมติฐานที่ 1 ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
- สมมติฐานที่ 2 ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
- สมมติฐานที่ 3 ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (Set Index) มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
- สมมติฐานที่ 4 อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี (Bond) มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

1.6 นิยามศัพท์ที่ใช้ในการศึกษา

การออมของครัวเรือน หมายถึง รายได้พึงใช้จ่ายของครัวเรือน หักด้วยภาษีเงินได้ และรายจ่ายของครัวเรือน

บริษัทประกันชีวิต หมายถึง บริษัทมหาชนจำกัดที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 และหมายความรวมถึงสาขาของบริษัทประกันชีวิตต่างประเทศที่ได้รับใบอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิตในราชอาณาจักรตามพระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 ด้วย

ประกันชีวิตประเภทสามัญ (Ordinary Life Insurance) หมายถึง การประกันชีวิตรายบุคคลที่ต้องการความคุ้มครองเศรษฐกิจในวงเงินที่สูง

จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ หมายถึง เบี้ยประกันชีวิตรวมตามกรรมธรรม์หลักและสัญญาเพิ่มเติม ได้แก่ อุบัติเหตุ สุขภาพ และอื่น ๆ ที่บริษัทประกันชีวิตรับโดยตรง เป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องรวมและเผยแพร่โดยสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) จากการที่ผู้ศึกษาสุ่มตัวอย่างจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตประเภทสามัญนี้มีสัดส่วนรวมสูงกว่า 80% ของจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมทั้งสิ้น สำหรับส่วนที่ไม่ได้นำมารวมเป็นตัวแปรตามด้วย ประกอบด้วย จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตประเภทอุตสาหกรรม จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตประเภทกลุ่ม และจำนวนเงินเบี้ยประกันภัยอุบัติเหตุส่วนบุคคล มีสัดส่วนต่ำกว่า 20% ของจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมทั้งสิ้น และไม่เป็นการออมรายบุคคล

ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) หมายถึง ดัชนีที่ใช้วัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกโดยเฉลี่ยที่ผู้บริโภคจ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการจำนวนหนึ่ง ณ เวลาหนึ่ง ๆ เทียบกับปีฐาน ซึ่งข้อมูลที่ใช้ในการวิจัยนี้ ใช้ปีฐาน 2550 มีประโยชน์ใช้วัดภาวะเงินเฟ้อของประเทศ วัดค่าครองชีพ ปรับราคาและค่าจ้าง ปรับบัญชีรายได้ประชาชาติ และใช้ในการคิดค่าชดเชยต่าง ๆ

ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) หมายถึง มูลค่ารวมในตลาดของผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย (Final Product) ของสินค้าและบริการต่างๆ ที่ผลิตขึ้นได้ภายในอาณาเขตของประเทศ ในรอบระยะเวลาหนึ่ง เช่น ไตรมาส หรือ ปี โดยยังไม่ได้มีการหักค่าเสื่อมราคาของปัจจัยทุนที่ใช้ในการผลิต

ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์ (Set Index) หมายถึง เครื่องวัดราคาเฉลี่ยของหลักทรัพย์ต่างๆ ที่ทำการซื้อขายในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยในวันหนึ่งๆ เปรียบเทียบกับราคาเฉลี่ยของหลักทรัพย์ที่ซื้อขายกันในวันทีถือว่าเป็นวันฐาน (วันที่ 30 เม.ย.2518 ซึ่งเป็นวันที่ตลาดหลักทรัพย์เปิดทำการเป็นวันแรก) ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทยจัดทำขึ้น และนำออกเผยแพร่ทุกวันทำการซื้อขาย โดยมีสูตรดังนี้

$$\text{ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์} = \frac{\text{มูลค่ารวมตามราคาตลาดของวันนี้}}{\text{มูลค่ารวมตามราคาตลาดของวันฐาน}}$$

อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี หมายถึง อัตราเฉลี่ยของผลตอบแทนพันธบัตร
ธนาคารแห่งประเทศไทย และ พันธบัตรรัฐบาล ที่มีอายุไถ่ถอน 5 ปี นับจากวันออกพันธบัตร

บทที่ 2

ทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ เป็นการศึกษาเรื่อง ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต ผู้ศึกษาได้รวบรวมเอกสาร แนวคิด ทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ตามลำดับดังต่อไปนี้

1. แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์มหภาค
2. แนวคิดการประกันชีวิต
3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. แนวคิดทางเศรษฐศาสตร์มหภาค

1.1 ความหมายของเศรษฐศาสตร์มหภาค

อนุสรณ์ สรพรม และคณะ (2539) กล่าวว่า เศรษฐศาสตร์มหภาค (Macro Economics) เป็นการศึกษากิจกรรมทางเศรษฐกิจของระบบเศรษฐกิจทั้งระบบ โดยมีเป้าหมายในการวิเคราะห์พฤติกรรมระบบเศรษฐกิจโดยส่วนรวม ในเรื่องการบริโภค การออม การลงทุน การเงินการธนาคาร บทบาทของรัฐบาล การค้าระหว่างประเทศ และการพัฒนาเศรษฐกิจ การศึกษาเศรษฐกิจทั้งระบบเป็นสิ่งที่น่าสนใจอย่างยิ่ง เพราะปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ เช่น ปัญหาเงินเฟ้อ ปัญหาภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ ฯลฯ เมื่อเกิดขึ้นแล้วจะกระทบต่อบุคคลในระบบเศรษฐกิจไม่ทางตรงก็ทางอ้อม

อนุสรณ์ สรพรม และคณะ (2539) ยังได้อธิบายอีกว่า การวัดความสำเร็จของระบบเศรษฐกิจ อาจทำได้โดยดูจากความสามารถในการแก้ปัญหาทางเศรษฐกิจ หรือจากการบรรลุเป้าประสงค์ที่วางไว้มีมากน้อยเพียงใด ซึ่งโดยทั่วไปมีเป้าประสงค์ดังต่อไปนี้

(1) ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ เป็นเป้าประสงค์ที่จะผลิตให้ได้มากที่สุดจากความสามารถในการผลิตที่มีอยู่ ซึ่งประสิทธิภาพจะเกิดขึ้นเมื่อทรัพยากรที่มีอยู่ทั้งหมดของสังคมถูกใช้ไปในการผลิต เพื่อให้ได้สินค้าและบริการมากที่สุดเท่าที่ระบบเศรษฐกิจจะสามารถกระทำได้ โดยอาจแยกพิจารณาประสิทธิภาพออกเป็น 2 ประเภท คือ ประสิทธิภาพทางเทคนิค (Technical Efficiency) และประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ (Economic Efficiency) โดยประสิทธิภาพทางเทคนิคจะเกิดขึ้นเมื่อ

ผลผลิตที่ได้รับนั้นมากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้จากปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ ส่วนประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นเมื่อส่วนผสมของสินค้าและบริการที่ผลิตได้เสียต้นทุนการผลิตต่ำที่สุด ทั้งนี้ประสิทธิภาพทางเทคนิคจะขึ้นอยู่กับความเป็นไปได้ของเทคโนโลยี ในขณะที่ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจจะขึ้นอยู่กับราคาปัจจัยการผลิต

(2) การกระจายรายได้ที่เป็นธรรม เป็นเป้าประสงค์เกี่ยวกับคำถามว่าจะผลิตเพื่อใคร ในระบบเศรษฐกิจที่ใช้ตลาดหรือระบบราคาเป็นเครื่องมือในการตัดสินใจทางเศรษฐกิจนั้น ความสามารถที่จะได้ครอบครองสินค้าและบริการมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับรายได้ของตนหรือครอบครัวเป็นหลัก และรายได้จะมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับมูลค่าของปัจจัยการผลิตที่มีอยู่ ดังนั้นการกระจายรายได้ระหว่างบุคคลหรือครอบครัวต่างๆ ในระบบเศรษฐกิจจึงขึ้นอยู่กับปริมาณที่ดิน ทุน แรงงาน และผู้ประกอบการ กับราคาของปัจจัยการผลิตเหล่านี้ ซึ่งประกอบด้วย ค่าเช่า ดอกเบี้ย ค่าจ้าง และกำไรตามลำดับ บุคคลใดหรือครอบครัวใดมีปัจจัยการผลิตมาก ประกอบกับปัจจัยการผลิตเหล่านั้นมีราคาสูง ก็จะทำให้มีรายได้สูงตามไปด้วย อาจกล่าวได้ว่า ปัญหาการกระจายรายได้ที่ไม่เป็นธรรมจะเกิดขึ้นเมื่อบุคคลบางคนหรือบางครอบครัวไม่มีหรือมีปัจจัยการผลิตอยู่น้อยมาก เมื่อเทียบกับสมาชิกอื่นๆ ในสังคม ผลที่ตามมาคือ พวกเขาไม่มีความสามารถซื้อสินค้าและบริการมาบริโภคได้เพียงพอกับความต้องการ

(3) การจ้างงานเต็มที่ เป็นเป้าประสงค์ของระบบเศรษฐกิจที่ต้องการให้มีการจ้างแรงงานเต็มที่ ซึ่งมีได้หมายถึงการมีงานทำ 100 เปอร์เซ็นต์ของกำลังแรงงาน เพราะการจ้างงานเต็มที่ในทางเศรษฐศาสตร์ หมายถึง ระดับการว่างงานซึ่งยินยอมให้มีการว่างงานชั่วคราวได้จำนวนหนึ่ง ทั้งนี้เพราะการว่างงานชั่วคราวในช่วงที่คนงานกำลังเปลี่ยนงานหรือรองานใหม่อยู่นั้นอาจเกิดขึ้นได้เสมอ และไม่ถือว่าเป็นปัญหาสำคัญ แต่การว่างงานเป็นระยะเวลานานๆ นั้น ก่อให้เกิดปัญหาต่อผู้ที่ว่างงานหลายประการ เช่น การสูญเสียรายได้ ความชำนาญงานลดน้อยลง หรือความรู้สึกว่าตนเป็นคนไม่มีค่า ฯลฯ โดยเฉพาะการสูญเสียรายได้จะมีผลโดยตรงต่อครอบครัวที่อาศัยการดำรงชีพด้วยเงินส่วนนี้ และยังมีผลโดยอ้อมต่อครอบครัวอื่นๆ ที่ทำธุรกิจกับผู้ที่ว่างงานหรือครอบครัวที่ผู้นำหรือสมาชิกของครอบครัวว่างงานต่อไปอีก และอาจมองในทางเศรษฐศาสตร์ว่าปัจจัยการผลิตบางอย่างไม่ได้ถูกนำไปใช้อย่างเต็มที่ ก่อให้เกิดการสูญเสียเปล่าในผลผลิตที่สามารถผลิตได้ อันเป็นผลต่อเนื่องทำให้ความมั่งคั่งของสังคมลดลง

(4) การมีเสถียรภาพของราคา เป็นเป้าประสงค์ของระบบเศรษฐกิจที่ต้องการให้ระดับราคาของสินค้าและบริการโดยเฉลี่ยมีเสถียรภาพ เป็นการพยายามควบคุมไม่ให้ระดับราคาสินค้าเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็วจนเกิดปัญหา เพราะหากราคาสินค้าและบริการโดยเฉลี่ยเปลี่ยนแปลงไป

มีผลกระทบต่ออำนาจซื้อของผู้บริโภคในระบบเศรษฐกิจ โดยเฉพาะการที่ราคาสินค้าเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วและต่อเนื่องจะทำให้ประชาชนซื้อสินค้าได้น้อยลง ทั้งๆ ที่รายได้ของพวกเขายังเท่าเดิม อันมีผลต่อมาตรฐานการครองชีพของผู้บริโภคโดยรวม และการที่ระดับราคาสินค้าและบริการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วตลอดเวลาจะก่อให้เกิดความสับสนและความไม่แน่นอนขึ้นในตลาดสินค้าต่างๆ เพราะผู้ซื้อและผู้ขายต่างก็ไม่มั่นใจว่าในการซื้อขายแลกเปลี่ยนครั้งต่อไปจะมีราคาซื้อขายสูงขึ้นหรือต่ำลง มีผลทำให้การตัดสินใจเพื่อซื้อขายสินค้านั้นระหว่างกันชะลอตัวลง

(5) ความเติบโตทางเศรษฐกิจ เป็นเป้าประสงค์ตามความต้องการที่จะทำให้ประชาชนมีมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทางหนึ่งก็คือการเพิ่มปริมาณสินค้าและบริการที่ระบบเศรษฐกิจผลิตได้ให้มากขึ้น ในสังคมที่ยังมีการว่างงานอยู่เป็นจำนวนมาก เราสามารถเพิ่มผลผลิตได้โดยจัดหางานให้คนว่างงานมีงานทำ รวมทั้งการใช้ความสามารถในการผลิต (Productive Capacity) อย่างเต็มที่ แต่เมื่อระบบเศรษฐกิจได้ใช้ปัจจัยการผลิตทุกชนิดจนเต็มขีดความสามารถแล้ว การเพิ่มปริมาณสินค้าและบริการให้มากขึ้นนั้น จะทำได้ก็ต่อเมื่อมีการเพิ่มความสามารถในการผลิตโดยตรง ได้แก่ การปรับปรุงเทคโนโลยีใหม่ หรือการคิดค้นนวัตกรรมใหม่ เป็นต้น

1.2 วัฏจักรธุรกิจ

ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ (2541) ได้อธิบายว่า วัฏจักรธุรกิจ หมายถึง การผันผวนของกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยรวม ซึ่งกิจกรรมทางเศรษฐกิจโดยรวม คือรายได้ประชาชาติที่แท้จริง หรือผลผลิตของชาติซึ่งสัมพันธ์ใกล้ชิดกับปริมาณการจ้างงาน วัฏจักรเศรษฐกิจสามารถวัดได้ด้วยการเปลี่ยนแปลงของระดับรายได้ประชาชาติ การจ้างงาน ดัชนีราคาสินค้า ระดับการลงทุน ระดับการออมทรัพย์ ฯลฯ โดยสามารถแบ่งวัฏจักรเศรษฐกิจได้เป็น 4 ช่วงระยะ ดังนี้

1. ระยะเศรษฐกิจรุ่งเรืองหรือเฟื่องฟู (Economic Expansion) เป็นช่วงที่ระดับราคาสินค้าหรือบริการโดยทั่วไปค่อยๆ สูงขึ้น ผู้ประกอบการและนักลงทุนต่างมีความมั่นใจในอนาคตของการลงทุนและมีการคาดคะเนภาวะการลงทุนไปในทางที่ดี ระดับการจ้างงานจะสูงขึ้นเรื่อยๆ เพื่อขยายการผลิตสินค้าและบริการ ประชาชนจะมีรายได้ต่อหัวสูงขึ้น ทำให้อุปสงค์ในสินค้าและบริการต่างๆ สูงตามไปด้วย ถ้าการปรับปรุงประสิทธิภาพของการผลิตสินค้าและบริการตามไม่ทันอาจก่อให้เกิดภาวะเงินเฟ้อตามมา เมื่อภาวะเศรษฐกิจในช่วงนี้เจริญรุ่งเรืองอย่างเต็มที่หรือสูงสุด เรียกว่า “peak” หรือ “boom”

2. ภาวะเศรษฐกิจถดถอย (Economic Recession) เมื่อภาวะเศรษฐกิจเจริญรุ่งเรืองเต็มที่แล้ว จะก่อให้เกิดปัญหาการขาดแคลนปัจจัยการผลิตสินค้าและบริการ ส่งผลให้ต้นทุนการผลิตสูงขึ้น ปัญหาต่อมาคือ การผลิตสินค้าและบริการออกมามากเกินไปทำให้ผู้ผลิตแต่ละรายต้องแข่งขันกันลดราคา ทำให้อัตรากำไรของผู้ผลิตลดลง นักลงทุนหรือผู้ผลิตเกิดความไม่แน่ใจต่ออนาคตของการลงทุน และเริ่มลดระดับการผลิตสินค้าและบริการลง มีผลให้ต้องลดการจ้างงานหรือปลดคนงานบางส่วนออกจากหน่วยการผลิต ทำให้เกิดภาวะการว่างงานตามมา ขณะเดียวกันรายได้ประชาชาติก็จะเริ่มลดลงด้วย เพราะระดับการลงทุนลดลงและอุปสงค์รวมลดลง

3. ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ (Economic Depression) ในภาวะเศรษฐกิจถดถอยจะพบว่าอุปสงค์รวมลดลงและมีการว่างงานเกิดขึ้น อัตราผลตอบแทนจากการลงทุนต่ำ ทำให้ภาวะเศรษฐกิจก้าวเข้าสู่ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ รายได้ประชาชาติจะลดลงอย่างมาก ผู้ผลิตจะพยายามแข่งขันกันขายสินค้าและบริการของตนเองออกไปโดยการลดราคาลง เนื่องจากอุปทานของสินค้าและบริการรวมมีมากกว่าอุปสงค์รวม ประชาชนจะมีความปรารถนาที่จะถือเงินไว้ก่อนข้างสูงเพราะอัตราดอกเบี้ยสูงขึ้น การเกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจะทำให้เกิดภาวะเงินฝืด (Deflation)

4. ภาวะเศรษฐกิจฟื้นตัว (Economic Recovery) เมื่อภาวะเศรษฐกิจตกต่ำจนถึงที่สุด แล้วก็จะก้าวเข้าสู่ระยะฟื้นตัว การที่ภาวะเศรษฐกิจฟื้นตัวเกิดจากผู้ผลิตต้องมีการเปลี่ยนแปลงปัจจัยการผลิตบางประเภท เช่น เครื่องจักร เครื่องมือ ซึ่งได้สึกหรอและหมดสภาพในการใช้งานแล้ว และสินค้าที่เก็บไว้ในคลังสินค้าซึ่งผลิตเมื่อภาวะเศรษฐกิจรุ่งเรืองได้ขายไปหมดแล้ว ทำให้ผู้ผลิตต้องซื้อเครื่องจักรตัวใหม่มาทดแทนและดำเนินการผลิตสินค้าและบริการขึ้นมาใหม่ มีผลให้เกิดการว่างงานเพิ่มขึ้น ทำให้ประชาชนที่ว่างงานมีรายได้และนำรายได้นั้นไปบริโภคสินค้าและบริการต่างๆ เมื่อมีการบริโภคเพิ่มขึ้นจะมีผลให้อุปสงค์รวมในสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น ทำให้ผู้ผลิตต้องขยายการผลิตเพิ่มขึ้นอีก ก่อให้เกิดบรรยากาศการลงทุนแจ่มใสขึ้น นักลงทุนมีความหวังและมองอนาคตการลงทุนในแง่ที่ดีขึ้น เมื่อมีการลงทุนเพิ่มขึ้น การจ้างงานสูงขึ้น การผลิตสินค้าและบริการเพิ่มขึ้น ขณะเดียวกันอุปสงค์รวมในสินค้าและบริการก็สูงขึ้น ประชาชนมีรายได้สูงขึ้นและบริโภคมากขึ้น จะทำให้รายได้ประชาชาติสูงขึ้นและภาวะเศรษฐกิจเกิดการฟื้นตัว

ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ (2541) ยังได้สรุปปัจจัยขับเคลื่อนวัฏจักรธุรกิจ (Drivers of Business Cycle) ดังนี้

1. การเปลี่ยนแปลงในการบริโภคของสินค้าและบริการ เมื่อเศรษฐกิจเจริญรุ่งเรืองทำให้มีการขยายกำลังผลิตสินค้าและบริการมากเกินกว่าอุปสงค์รวม จะทำให้ผู้ผลิตลดการผลิตสินค้าและบริการลงทำให้การขยายตัวทางเศรษฐกิจชะงักงัน ก่อให้เกิดการว่างงานขึ้น เนื่องจากผู้ผลิตลดระดับการผลิตลงจึงมีการปลดคนงานออกจากหน่วยการผลิต ทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำตามมา การที่อุปสงค์รวมหรือการบริโภครวมมีน้อยอาจจะมีสาเหตุจากการออมมีมากกว่าการบริโภคและการลงทุน และหากการกระจายรายได้ประชาชนไม่เท่าเทียมกันด้วยแล้ว กลุ่มคนส่วนใหญ่จะบริโภคพอประทังชีวิต ส่วนกลุ่มคนส่วนน้อยในสังคมที่มีฐานะทางเศรษฐกิจดีจะมีการเก็บออมไว้เป็นจำนวนมาก ทำให้อุปสงค์รวมมากกว่าอุปทานรวมจะเป็นการกระตุ้นให้ผู้ผลิตขยายการผลิตสินค้าและบริการต่างๆ เพิ่มขึ้น การจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น เกิดการฟื้นตัวทางเศรษฐกิจตามมา ทำให้รายได้ประชาชนเพิ่มขึ้น

2. การเปลี่ยนแปลงในการลงทุน การที่เศรษฐกิจตกต่ำเกิดขึ้นจากการที่ผู้ผลิตหรือนักลงทุนคาดคะเนปริมาณเงินออมไว้สูงเกินไปในช่วงขณะเศรษฐกิจรุ่งเรือง เมื่อปริมาณเงินออมของประชาชนมีต่ำกว่าที่ผู้ผลิตคาดคะเนไว้ ทำให้เกิดการขาดแคลนเงินทุนที่จะนำมาใช้ลงทุนและขยายกำลังผลิต โดยเฉพาะสินค้าประเภททุน (Capital Goods) ส่งผลให้เศรษฐกิจที่กำลังรุ่งเรืองเกิดการชะงักงันและถดถอย ทำให้รายได้ประชาชนลดลง ระดับการจ้างงานลดลง การบริโภครวมของประชาชนจะลดลงเพราะเกิดปัญหาการว่างงาน สินค้าที่ผลิตออกมาจะล้นตลาด เนื่องจากอำนาจซื้อของประชาชนส่วนใหญ่มีจำกัด ซึ่งจะตามมาด้วยภาวะเศรษฐกิจตกต่ำ

3. การคิดค้นสิ่งประดิษฐ์และเทคโนโลยีใหม่ๆ ในภาวะเศรษฐกิจเจริญรุ่งเรือง มักจะมีการคิดค้นนวัตกรรมใหม่ๆ (Innovation) มีผลให้ผู้ผลิตต้องเปลี่ยนแปลงกรรมวิธีการผลิตอยู่เสมอ จึงก่อให้เกิดการเสียดุลยภาพทางเศรษฐกิจขึ้น เช่น ในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมได้มีการคิดค้นเครื่องจักรไอน้ำ เครื่องจักรเครื่องกล รถไฟ ไฟฟ้า มีผลให้เกิดการลงทุนผลิตสินค้าประเภททุนเหล่านี้จำนวนมาก และเกิดการผลิตต่อเนื่อง ได้สินค้าอุปโภคบริโภคจากการใช้เครื่องจักรเหล่านี้มากขึ้นไป ราคาสินค้าก็จะตกต่ำ และทำให้เกิดภาวะเศรษฐกิจตกต่ำได้ในที่สุด เมื่อมีการค้นพบประดิษฐ์กรรมและเทคโนโลยีใหม่ๆ อีก จึงจะทำให้เศรษฐกิจฟื้นจากการตกต่ำและรุ่งเรืองต่อไปได้

4. การเปลี่ยนแปลงของอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนหน่วยที่เพิ่มขึ้น (Marginal Efficiency of Capital : MEC) อัตราผลตอบแทนที่ผู้ผลิตคาดคะเนว่าจะได้รับเป็นสาเหตุสำคัญในการก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในการลงทุนและทำให้เกิดวัฏจักรธุรกิจได้ เช่น ในช่วงเวลาที่ผู้ผลิตหรือนักลงทุนคาดคะเนว่า อัตราผลตอบแทนที่ตนเองได้รับจะต่ำลง ปริมาณการลงทุนก็จะลดลง

เพราะผู้ผลิตจะชะลอการลงทุนไว้ ซึ่งจะทำให้การผลิตสินค้าและบริการ ระดับการจ้างแรงงานและรายได้ประชาชาติลดลง มีผลทำให้ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำตามมา ในกรณีตรงกันข้ามหากผู้ผลิตหรือนักลงทุนคาดคะเนว่าอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนจะเพิ่มขึ้น ก็จะเพิ่มการลงทุนทำให้ผลผลิตเพิ่มขึ้น ระดับการจ้างงานสูงขึ้น รายได้ประชาชาติเพิ่มขึ้น ภาวะเศรษฐกิจก็จะฟื้นตัวและกลับเจริญรุ่งเรือง

1.3 ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (Gross Domestic Product : GDP)

รัตน สบายคณิต (2544) กล่าวว่า ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น หรือ GDP หมายถึง มูลค่ารวมในตลาดผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้าย (final product) ของสินค้าและบริการต่าง ๆ ที่ผลิตขึ้นได้ภายในอาณาเขตของประเทศ ในรอบระยะเวลาหนึ่ง (เช่น ไตรมาสหรือปี) โดยยังไม่ได้มีการหักค่าเสื่อมราคาของปัจจัยทุนที่ใช้ในการผลิต โดยมูลค่าของผลิตภัณฑ์ที่ไม่ได้รวมอยู่ใน GDP ได้แก่

- ก. ผลิตภัณฑ์ที่แปรรูปเป็นผลิตภัณฑ์อื่นแล้ว หรือเรียกว่าผลิตภัณฑ์ขั้นกลาง (intermediate product) เช่น น้ำตาลที่แปรรูปเป็นน้ำตาล จะต้องไม่รวมมูลค่าน้ำตาลส่วนนั้นเข้าไปใน GDP เพราะจะเป็นการนับซ้ำ เนื่องจากได้มีการรวมมูลค่าน้ำตาลซึ่งเป็นผลิตภัณฑ์ขั้นสุดท้ายใน GDP แล้ว
- ข. ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตนอกอาณาเขตของประเทศ
- ค. ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตในงวดเวลาก่อน
- ง. ผลิตภัณฑ์ที่ผลิตขึ้นเพื่อการบริโภคเองโดยไม่ได้มีการขายหรือจำหน่ายในตลาด
- จ. ผลิตภัณฑ์นอกกฎหมาย หรือผลิตภัณฑ์ที่ลักลอบผลิตเพื่อเลี้ยงภานีหรือกัญญาณ์ต่าง ๆ

รัตน สบายคณิต (2544) ยังได้อธิบายอีกว่า ผลิตภัณฑ์ในประเทศประกอบด้วย ผลิตภัณฑ์ในภาคเกษตรและนอกภาคเกษตร แบ่งออกเป็น 11 สาขา ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ในสาขาเกษตร, เหมืองแร่และข่อยหิน, อุตสาหกรรม, ก่อสร้าง, ไฟฟ้า ประปา, ขนส่งและคมนาคม, ค้าส่ง ค้าปลีก, การธนาคาร ประกันภัย และธุรกิจอสังหาริมทรัพย์, ที่อยู่อาศัย, บริหารราชการและป้องกันประเทศ, และบริการ โดยการวัด GDP ทำให้รู้โครงสร้างของผลิตภัณฑ์สาขาต่าง ๆ ใน GDP ว่ามีมูลค่าเท่าใด เป็นสัดส่วนเท่าใดของ GDP โดยประโยชน์ของข้อมูล GDP รายปีที่คิดในราคาตลาดประจำปี เป็นการแสดงการเปลี่ยนแปลงของมูลค่าและโครงสร้างการผลิตในแต่ละปี และข้อมูล GDP รายไตรมาส จะเป็นเครื่องชี้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจในระยะสั้นได้ดีกว่า GDP รายปี

อนุสรณ์ สรพรม และคณะ (2539) กล่าวถึง สมการที่เกี่ยวข้องกับรายได้ประชาชาติ ดังนี้

$$\text{GNP} = \text{GDP} + \text{F} \quad (2.1)$$

GNP หรือผลิตภัณฑ์ประชาชาติเบื้องต้น หมายถึงมูลค่าสินค้าและบริการขั้นสุดท้าย ณ ราคาตลาด ในรอบระยะเวลาใดเวลาหนึ่ง ที่ผลิตขึ้นจากการใช้ทรัพยากรการผลิตของประเทศนั้นไม่ว่าการผลิตจะเกิดขึ้นในประเทศหรือนอกประเทศก็ตาม แต่จะไม่นับรวมสินค้าและบริการที่ชาวต่างชาติที่มาลงทุนผลิตในประเทศนั้น

F คือรายได้สุทธิจากต่างประเทศ (Net Factor Income Payment from the Rest of the World) หมายถึง รายได้สุทธิในรูปดอกเบี้ย เงินปันผล กำไร ค่าเช่า และค่าตอบแทนแรงงาน

$$\text{GDP} = \text{C} + \text{I} + \text{G} + (\text{X} - \text{M}) \quad (2.2)$$

C คือรายจ่ายเพื่อการบริโภคของเอกชน

I คือรายจ่ายเพื่อการลงทุนทั้งสิ้น

G คือรายจ่ายของรัฐบาลเพื่อซื้อสินค้าและบริการ

X - M : Net Export คือการส่งออกสุทธิ

โดยสรุป GDP คือ ผลรวมของ รายจ่ายเพื่อการบริโภคของเอกชน รายจ่ายเพื่อการลงทุนทั้งสิ้น รายจ่ายของรัฐบาลเพื่อซื้อสินค้าและบริการ การส่งออก

1.4 เงินเฟ้อ (Inflation)

รัตนาศายคณิต (2544) ได้อธิบาย เงินเฟ้อ หมายถึง ภาวะที่ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปสูงขึ้น หมายความว่า ราคาสินค้าหมวดสำคัญ ๆ เช่น อาหาร เครื่องดื่ม ที่อยู่อาศัย เฟอร์นิเจอร์ การรักษาพยาบาล มีแนวโน้มสูงขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม ถ้าสมมติว่าภาวะเงินเฟ้อเพิ่มสูงขึ้นร้อยละ 5 ก็ไม่ใช่หมายความว่า ราคาสินค้าหมวดสำคัญ ๆ ทุกชนิดจะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 5 โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่าราคาสินค้าบางชนิดจะเพิ่มสูงขึ้นในอัตราที่มากกว่าร้อยละ 5 และบางชนิดอาจจะสูงขึ้นในอัตราที่ต่ำกว่า แต่เมื่อคิดค่าเฉลี่ยแล้วก็จะเพิ่มขึ้นในอัตราร้อยละ 5 โดยสามารถทราบถึงการเกิด

ภาวะเงินเฟ้อจากการวัดดัชนี 2 ชนิดคือ ดัชนีผู้บริโภค (Consumer Price Index : CPI) และดัชนีราคาขายส่ง (Wholesale Price Index : WPI) และสามารถคำนวณอัตราเงินเฟ้อ ได้จากสมการ

$$\text{อัตราเงินเฟ้อ (ปี } t) = \frac{\text{ดัชนีราคา (ปี } t) - \text{ดัชนีราคา (ปี } t-1)}{\text{ดัชนีราคา (ปี } t-1)} \times 100 \quad (2.3)$$

อนุสรณ์ สรพพรหม และคณะ (2539) ได้อธิบายระดับของภาวะเงินเฟ้อ ว่า อัตราเงินเฟ้อในแต่ละปีจะแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับการเปลี่ยนแปลงของดัชนีราคาผู้บริโภคของแต่ละปี โดยแบ่งระดับภาวะเงินเฟ้อเป็น 3 ระดับ คือ

1. ระดับเงินเฟ้อในระดับที่เหมาะสม (Moderate Inflation) เป็นภาวะที่ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปค่อย ๆ สูงขึ้น อัตราเงินเฟ้อในระดับนี้จะเป็นตัวเลขหนึ่งหลักต่อปี ซึ่งถือว่าเป็นระดับราคาที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพ ประชาชนจะมีความเชื่อถือต่อเงินตรา และออมเงินในรูปแบบเงินฝากต่าง ๆ แทนที่จะรีบนำเงินไปจับจ่ายใช้สอย เพราะคิดว่าราคาของสินค้าเพิ่มขึ้นในอัตราที่ต่ำกว่าอัตราผลตอบแทนของการฝากเงิน

2. ระดับเงินเฟ้อในอัตราสูง (Gallopig Inflation) ภาวะเงินเฟ้อระดับนี้จะถูกเรียกเมื่ออัตราเงินเฟ้อเริ่มสูงขึ้นในระดับตัวเลข 2 หลัก เป็นระดับที่ประชาชนไม่มีความเชื่อมั่นต่อค่าของเงิน เพราะสูงกว่าอัตราดอกเบี้ย จึงไม่ฝากเงินกับสถาบันการเงินและหันไปเก็บสะสมทรัพย์สินแทน

3. ระดับเงินเฟ้ออย่างรุนแรง (Hyperinflation) เป็นภาวะที่ระดับราคาสินค้าสูงขึ้นอย่างรวดเร็วจนไม่สามารถจะควบคุมได้ อาจทำให้ราคาสินค้าเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าล้านเท่า ซึ่งเหตุการณ์นี้เคยเกิดขึ้นแล้วในประเทศเยอรมนี ในปี ค.ศ.1922 – 1923

อนุสรณ์ สรพพรหม (2539) ยังได้สรุปผลกระทบของเงินเฟ้อ เมื่อเกิดภาวะเงินเฟ้อจะส่งผลกระทบต่อ ทั้งดี และไม่ดี 3 ประการ ดังนี้

1. ผลต่อการกระจายรายได้ระหว่างชนชั้นของสังคม ภาวะเงินเฟ้อจะส่งผลกระทบต่อการใช้เงินของประชาชนในสังคม โดยภาวะเงินเฟ้อสามารถทำให้รายได้ที่แท้จริงของบางคนสูงขึ้นและขณะเดียวกันรายได้ที่แท้จริงของบางคนลดต่ำลง ผลการกระจายรายได้ขึ้นอยู่กับอัตราของเงินเฟ้อว่าอยู่ในระดับที่ยอมรับได้หรือไม่ เช่น ในการกู้ยืมเงินระหว่างผู้กู้กับผู้ให้กู้ ถ้าอัตราเงินเฟ้ออยู่ในระดับที่ต่ำกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ ผู้ให้กู้ยืมก็ยังคงยินดีในเงินต้นและดอกเบี้ยที่ได้รับ แต่ถ้าอัตราเงิน

เพื่อสูงเกินกว่าอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ซึ่งจะทำให้ค่าของเงินลดลง ผู้กู้จะได้ประโยชน์แต่ขณะเดียวกัน ผู้ให้กู้ยืมจะเสียประโยชน์

2. ผลต่อประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ ถ้าอัตราเงินเฟ้อเกิดขึ้นในอัตราที่สูงจะส่งผลต่อการเก็งกำไร จะมีผลทำให้บุคคลต่าง ๆ ไม่ทำงานในสิ่งที่ตนได้เรียนรู้มา แต่จะหันมาเก็งกำไรในทรัพย์สินมากขึ้น โดยหากเป็นการเก็งกำไรในการซื้อขายที่ดิน ถือว่าเป็นการลงทุนในส่วนที่ไม่ก่อให้เกิดผลผลิตใด ๆ ไร้ประสิทธิภาพทางเศรษฐกิจ และหากมีอัตราเงินเฟ้ออย่างรุนแรง ราคาสินค้าสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว จะทำให้คนไม่เต็มใจถือเงิน เป็นการทำลายหน้าที่ของเงินในส่วนที่เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยน

3. ผลต่อการจ้างงานและผลผลิต ในภาวะเงินเฟ้ออยู่ในระดับที่เหมาะสม นักธุรกิจจะกู้ยืมเงินเพื่อลงทุนผลิตสินค้ามากขึ้น เพราะทราบว่าราคาสินค้าสูงขึ้นได้อยู่ในระดับที่ผู้บริโภคยอมรับ เมื่อขยายการผลิตมากขึ้นจะมีการจ้างแรงงานสูงขึ้น ทำให้ประชาชนมีรายได้มีอำนาจในการซื้อสูงขึ้น ผลผลิตมวลรวมขยายตัวขึ้น

1.5 การคำนวณเงินออมของประเทศ

ชลัษฏพร อมรวัฒนา (2541) กล่าวว่า เงินออมของนิติบุคคล คำนวณโดยรวบรวมข้อมูลจากแหล่งที่เกี่ยวข้องโดยตรง และจากภาษีเงินได้นิติบุคคลที่รัฐบาลเก็บได้ในแต่ละปีแล้ว เงินออมนายการอื่นๆ เป็นผลต่างระหว่างการคำนวณทางด้านรายได้กับการคำนวณทางด้านรายจ่ายดังนี้

$$\text{เงินออมของครัวเรือน} = \text{รายได้ของครัวเรือน} - \text{รายจ่ายของครัวเรือน}$$

$$\text{เงินออมของรัฐบาล} = \text{รายรับของรัฐบาล} - \text{รายจ่ายของรัฐบาล}$$

เมื่อรวมเงินออมของนิติบุคคล เงินออมของครัวเรือน และเงินออมของรัฐบาลเข้าด้วยกัน ก็จะได้เงินออมสุทธิของประเทศ (Net National Savings) ซึ่งเมื่อนำไปรวมกับค่าเสื่อมราคา แล้วบวกด้วยค่าความคลาดเคลื่อนทางสถิติ และหักด้วยผลต่างระหว่างรายได้จากต่างประเทศกับรายจ่ายไปต่างประเทศ จะได้การออมในประเทศเบื้องต้น (Gross Domestic Savings) ซึ่งจะต้องเท่ากับการลงทุนในประเทศเบื้องต้น (Gross Domestic Investment)

ชลัษฏพร อมรวัฒนา (2541) ยังได้อธิบาย ความสมดุลของการออม – การลงทุน ในรูปสมการ 2.4 – 2.10 ดังนี้

GDP เท่ากับผลรวมของการบริโภค (C) การลงทุน (I) การใช้จ่ายของรัฐบาล (G) การส่งออก (X) ลบด้วยการนำเข้า (M) และ รายได้ประชาชาติ (Y) เท่ากับ GDP โดยเขียนเป็นสมการได้ดังนี้

$$Y = \text{GDP} = C + I + G + X - M \quad (2.4)$$

แต่เนื่องจากการส่งออกสุทธิ (X - M) ของประเทศมีมูลค่าน้อย เมื่อเทียบกับตัวแปรอื่นๆ จึงสมมติให้มีค่าเป็นศูนย์ โดยถือเสมือนว่าระบบเศรษฐกิจของประเทศเป็นแบบระบบปิด ดังนั้นจึงได้สมการ

$$Y = C + I + G \quad (2.5)$$

ในทำนองเดียวกัน รายได้ประชาชาติ (Y) ก็เท่ากับผลรวมของการบริโภค (C) บวกด้วยเงินออม (S) บวกด้วยภาษีส่วนบุคคล (Tx) ลบด้วยเงินโอนของรัฐบาล (Tr) และถ้าให้ T เป็นรายได้สุทธิ คือ เท่ากับ (Tx - Tr) แล้ว จะได้สมการ

$$Y = C + S + T \quad (2.6)$$

สมการ (2.5) และสมการ (2.6) มีค่าเท่ากัน จึงนำมาเขียนใหม่ได้ว่า

$$C + I + G = Y = C + S + T \quad (2.7)$$

รายได้ประชาชาติ Y นี้ถูกวัดตามราคาตลาด เรียกว่า GDP ในนาม หรือ Y ในนามที่สามารถแบ่งออกเป็น ส่วนประกอบของราคา (P) และผลผลิตที่แท้จริง (y) หรือ $Y = P \cdot y$ ในบัญชีรายได้ประชาชาติ ผลผลิตที่แท้จริงจะถูกรวบรวมโดยการหารหรือปรับส่วนประกอบทั้งหลายของผลผลิตในนามด้วยดัชนีราคา ทำให้ส่วนประกอบที่แท้จริง c, i และ g ที่สามารถรวมกันเข้าเป็นผลผลิตที่แท้จริง y

$$c + i + g = y = c + s + t \quad (2.8)$$

ในสมการ (2.9) ถ้าเอาการบริโภค (c) ไปหักออกทั้งสองด้าน จะได้สมการ

$$y - c = i + g \quad \text{และ} \quad y - c = s + t$$

$$\text{หรือ} \quad i + g = s + t \quad (2.9)$$

ซึ่งแสดงความสมดุลของการออม - การลงทุน ทางด้านผลิตภัณฑ์ (i + g) เป็นผลผลิตที่แท้จริงที่ไม่ได้ผลิตเพื่อการบริโภค ในขณะที่ทางด้านรายได้ (s + t) เป็นจำนวนรายได้ของผู้บริโภคที่ไม่ได้จ่ายออกไปเพื่อการบริโภค ผลรวมของทั้งสองด้านจะเท่ากัน โดยคำจำกัดความ เพราะฉะนั้น

การใช้ทรัพยากรในภาคเอกชนเพื่อผลิตผลผลิตที่มีได้ขายให้แก่ผู้บริโภค หรือ $(i + g)$ ต้องเท่ากับจำนวนของรายได้ที่ผู้บริโภคมิได้จ่ายออกไป หรือ $(s + t)$

ถ้าย้าย g ไปทางด้านขวามือของสมการ (2.9) จะได้ความสมดุลของการออม – การลงทุนอีกแบบหนึ่งคือ

$$i = s + (t - g) \quad (2.10)$$

นั่นคือ i เป็นการลงทุนของภาคเอกชนทั้งหมด s เป็นการออมของภาคเอกชนทั้งหมด และ $(t - g)$ เป็นรายได้ส่วนที่เหลือใช้ของรัฐบาล ผลรวมของการออมของภาคเอกชนและส่วนที่เหลือใช้ของรัฐบาล โดยจำกัดความต้องการเท่ากับการลงทุนของภาคเอกชนในบัญชีรายได้ประชาชาติ

โดยสรุป เศรษฐศาสตร์มหภาค เป็นการศึกษากิจกรรมทางเศรษฐกิจของระบบเศรษฐกิจทั้งระบบ โดยมีเป้าหมายในการวิเคราะห์พฤติกรรมระบบเศรษฐกิจโดยรวม ในเรื่องการบริโภค การออม การลงทุน การเงินการธนาคาร บทบาทของรัฐบาล และการค้าระหว่างประเทศ ซึ่งในแต่ละพฤติกรรมล้วนมีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาเศรษฐกิจของประเทศ จึงสามารถนำเอาแนวคิดและทฤษฎีเศรษฐศาสตร์มหภาค มาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนากรอบแนวคิดของการวิจัยครั้งนี้ และสามารถสร้างสมมติฐานที่จะนำไปสู่การทดสอบต่อไป

2. แนวคิดการประกันชีวิต

2.1 ความเป็นมาของบริษัทประกันชีวิต

สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) ได้กล่าวถึงความเป็นมาของบริษัทประกันชีวิต ในปี พ.ศ. 2471 ได้มีการตราพระราชบัญญัติควบคุมการค้าขายอันมีผลกระทบถึงความปลอดภัยและความผาสุกแก่ประชาชน พระราชบัญญัติฉบับนี้ได้กำหนดไว้ว่า บริษัทประกันชีวิตและบริษัทประกันภัยจะก่อตั้งได้ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาล และรัฐบาลมีอำนาจที่จะตั้งเงื่อนไขและออกกฎข้อบังคับเพื่อควบคุมกิจการ การประกันชีวิตจึงได้รับการควบคุมตั้งแต่ พ.ศ. 2472 เป็นต้นมา ต่อมาปี พ.ศ.2473 มีบริษัทประกันชีวิตจากต่างประเทศเข้ามาตั้งกิจการในประเทศไทย ได้แก่ เกรด อีสเทอร์น ไลฟ แอสซัวร์นส์ คอมปานีลิมิเตด , แมนูแฟกเจอร์เรอส์ ไลฟอินชัวร์นส์ คอมปานี , ไชน่า อินเตอร์ ไรเตอร์ ลิมิเตด , ชันไลฟ แอสซัวร์นส์ คอมปานีออฟแคนาดา ส่วนบริษัทของคนไทยได้ก่อตั้งขึ้นเป็นครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.2485 ได้แก่ บริษัทเมืองไทยประกันชีวิต และ บริษัทไทยเศรษฐกิจประกันภัย

ปัจจุบัน บริษัทประกันชีวิตดำเนินการภายใต้ พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535 และ พระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551 โดยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของ คณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา, 2535)

จากการสืบค้นข้อมูลจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) มีบริษัทประกันชีวิตที่ได้รับอนุญาตประกอบธุรกิจประกันชีวิต และสาขาของบริษัทประกันชีวิตต่างประเทศ รวมจำนวน 25 บริษัท ได้แก่

1. กรุงเทพประกันชีวิต	BANGKOK LIFE
2. กรุงเทพ-แอกซ่า	KRUNGTHAI AXA LIFE
3. บางกอกสหประกันชีวิต	BUI LIFE INSURANCE
4. โตเกียวมารีนประกันชีวิต	TOKIO MARINE LIFE INSURANCE
5. ไทยประกันชีวิต	THAI LIFE INSURANCE
6. ฟินันซ่าประกันชีวิต	FINANSA LIFE
7. ไทยพาณิชย์นิวยอร์กไลฟ์	SIAM COMMERCIAL NEW YORK LIFE
8. ไทยคาร์ดิฟประกันชีวิต	THAI CARDIF LIFE
9. ไทยสมุทรประกันชีวิต	OCEAN LIFE
10. ธนชาติประกันชีวิต	THANACHART LIFE
11. อยูธยา อลิอันซ์ ซี.พี.	AYUDHYA ALLIANZ C.P.
12. เจนเนอราลี่ ประกันชีวิต	GENERALI LIFE
13. พรูเด็นเชียล	PRUDENTIAL LIFE
14. เมืองไทยประกันชีวิต	MUANG THAI LIFE
15. เอช ไลฟ์ แอสซัวร์รันซ์	ACE LIFE ASSURANCE
16. ประกันชีวิตนครหลวงไทย	SIAM CITY LIFE
17. สยามซัมซุงประกันชีวิต	SIAM SUMSUNG
18. สยามประกันชีวิต	SIAM LIFE INSURANCE
19. สหประกันชีวิต	SAHA LIFE INSURANCE
20. อากเนย์ประกันชีวิต	SOUTH EAST LIFE
21. แมนูไลฟ์ประกันชีวิต	MANULIFE INSURANCE
22. แอ็ดวานซ์ ไลฟ์	ADVANCE LIFE

23. ไอเอ็นจี ประกันชีวิต	ING INSURANCE
24. ไทยรีประกันชีวิต	THAIRE LIFE INSURANCE
25. เอ.ไอ.เอ	A.I.A.

(สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย, 2553)

2.2 ความหมายของการประกันชีวิต

สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) กล่าวว่า การประกันชีวิต คือ วิธีการที่บุคคลกลุ่มหนึ่งร่วมมือกัน และยอมรับผิดชอบในส่วนเฉลี่ยความเดือดร้อนเกี่ยวกับรายได้ที่เกิดขึ้นแก่ครอบครัวของบุคคลในกลุ่มนั้น การมรณกรรมของบุคคลที่เป็นหัวหน้าครอบครัว ย่อมนำความเดือดร้อนในเรื่องรายได้มาสู่ครอบครัวนั้น หากบุคคลผู้เป็นหัวหน้าครอบครัวได้ทำการประกันชีวิต หมายถึงยอมให้บุคคลกลุ่มหนึ่งร่วมรับผิดชอบและรับส่วนเฉลี่ยเรื่องของความเดือดร้อนแล้ว ครอบครัวของบุคคลนั้นก็จะได้รับเงินจำนวนหนึ่งตามสัญญา ซึ่งสามารถช่วยแบ่งเบาความเดือดร้อนในเรื่องรายได้ โดยสรุปหมายถึง การทดแทนการสูญเสียรายได้

จิตติ ดิงศภัทย์ (2552) กล่าวว่า ประกันชีวิต คือสัญญาซึ่งผู้รับประกันภัยตกลงจะใช้เงินจำนวนหนึ่งให้แก่ผู้เอาประกันภัยหรือผู้สืบทิตของเขา ในเมื่อผู้เอาประกันภัยหรือผู้ที่ถูกเอาประกันชีวิตไว้ได้ตายภายในเวลาหรือยังมีชีวิตอยู่จนถึงเวลาอันได้ตกลงกันกำหนดไว้ ผู้เอาประกันภัยตกลงส่งเบี้ยประกันภัยในการนี้

คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2534) กล่าวถึงความสำคัญของการประกันชีวิต มี 2 ประเด็น ดังนี้

ก. การประกันชีวิตกับสังคมไทย ปัจจุบันสังคมไทยมีการพัฒนาเป็นสังคมเมืองมากขึ้น ทำให้ความอบอุ่นของครอบครัวลดลง และแต่ละบุคคลมีภาระต่าง ๆ มากขึ้น การพึ่งพาอาศัยกันในสังคมก็เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็ว ทำให้ต้องมีสถาบันอื่น ๆ เข้ามาช่วย และผู้คนที่ต้องเก็บออมเงินเอาไว้ใช้ในอนาคต แต่ต้องใช้เวลานานมากกว่าจะเก็บเป็นก้อน หากเกิดเจ็บป่วย ฯลฯ จะเกิดความยากลำบาก การประกันชีวิตจึงเข้ามาช่วยเสริมได้มาก

ข. การประกันชีวิตกับการพัฒนาเศรษฐกิจ มีความสำคัญคือ เป็นแหล่งระดมเงินออมระยะยาวเอาไว้ใช้ในยามฉุกเฉินเพื่อความปลอดภัยของครอบครัว สามารถใช้ในการชดเชยการกู้เงินจากต่างประเทศ และมีความสำคัญด้านการจ้างงาน โดยธุรกิจประกันชีวิตมีการจ้างงานจำนวนมากก่อให้เกิดการพัฒนาทางเศรษฐกิจ

2.3 รูปแบบของกรมธรรม์ประกันชีวิต

สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) ได้อธิบายว่า แม้ว่ากรมธรรม์ประกันชีวิตของแต่ละบริษัทจะมีชื่อเฉพาะแตกต่างกันไปเพื่อวัตถุประสงค์ทางการตลาด กรมธรรม์ทุกรูปแบบพร้อมอัตราเบี้ยประกันก็จะต้องได้รับการอนุมัติจากสำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัยก่อนที่บริษัทจะนำเสนอขายให้กับประชาชน กรมธรรม์ประกันชีวิตในประเทศไทยมี 4 แบบ คือ

1. แบบชั่วระยะเวลา หรือจำนวนเวลา (Term Life Insurance) เป็นการประกันชีวิตที่บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินเต็มจำนวนให้กับผู้รับประโยชน์ เมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิตภายในเวลาที่กำหนด ระยะเวลาคุ้มครองเช่น 5 ปี 10 ปี 15 ปี เป็นต้น การประกันชีวิตในรูปแบบนี้ให้ประโยชน์ด้านการคุ้มครองอย่างเดียวไม่มีการออมทรัพย์ ดังนั้นหากผู้เอาประกันไม่ได้เสียชีวิตภายในระยะเวลากรมธรรม์ ถือว่าสัญญาการประกันชีวิตนั้นเป็นอันสิ้นสุดลง เบี้ยประกันชีวิตจึงต่ำกว่าแบบอื่น ๆ

2. แบบสะสมทรัพย์ (Endowment Life Insurance) เป็นการประกันชีวิตที่บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินจำนวนเอาประกันให้แก่ผู้เอาประกันเมื่อมีชีวิตอยู่ครบกำหนดสัญญา หรือจะจ่ายเงินให้กับผู้รับประโยชน์เมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิตภายในกำหนดระยะเวลาคุ้มครอง จึงเป็นการผสมระหว่างการคุ้มครองชีวิตและการสะสมทรัพย์

3. แบบตลอดชีพ (Whole Life Insurance) เป็นการประกันชีวิตที่ให้การคุ้มครองตลอดชีพ ถ้าผู้เอาประกันเสียชีวิตเมื่อใดในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายจำนวนเอาประกันภัยให้กับผู้รับประโยชน์ที่ระบุในกรมธรรม์ การประกันชีวิตแบบนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อให้มีเงินทุนฉุกเฉินบุคคลในอุปการะ เมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิต หรือเพื่อให้เป็นภาระของบุคคลในเรื่องค่าทำศพเมื่อผู้เอาประกันเสียชีวิต

4. แบบรายได้ประจำหรือแบบบำนาญ (Annuity Life Insurance) เป็นการประกันชีวิตที่บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินจำนวนเท่า ๆ กันให้กับผู้เอาประกันอย่างสม่ำเสมอทุก ๆ เดือน นับตั้งแต่ผู้เอาประกันเกษียณอายุ หรือมีอายุครบตามเงื่อนไขที่กำหนดในกรมธรรม์ หากผู้เอาประกันเสียชีวิตก่อน บริษัทจะจ่ายทุนประกันให้กับผู้รับผลประโยชน์

2.4 ประโยชน์ของการทำประกันชีวิต

สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) ได้สรุปประโยชน์ของการทำประกันชีวิต ดังนี้

1. การให้ความคุ้มครอง การทำประกันชีวิตจะเป็นการบรรเทาภาระที่มีต่อครอบครัว ถ้าหากผู้เอาประกันในฐานะหัวหน้าครอบครัวเสียชีวิตลงในเวลาที่ยังไม่สมควร บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินให้กับผู้รับผลประโยชน์จำนวนหนึ่งตามที่ระบุไว้ในกรมธรรม์
2. การสร้างสวัสดิการการรักษาพยาบาลให้กับตนเองและครอบครัว ถ้าหากผู้เอาประกันประสบอุบัติเหตุหรือเจ็บป่วยหนักต้องเข้ารับการรักษาในโรงพยาบาล บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายค่าชดเชยค่ารักษาพยาบาลจนกว่าจะหาย ผู้ป่วยจึงไม่ต้องกังวลหรือเดือดร้อนที่จะต้องหาเงินก่อนมาใช้ในการรักษาพยาบาล
3. ทนสำรองเลี้ยงชีพกรณีทุพพลภาพถาวร หรือกรณีพิการจนไม่สามารถประกอบอาชีพได้ ถ้าผู้เอาประกันได้รับอุบัติเหตุถึงทุพพลภาพถาวรจนไม่อาจประกอบอาชีพต่อไปได้ บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเลี้ยงชีพจำนวนหนึ่งเพื่อจะได้ไม่เป็นภาระแก่ลูกหลาน
4. การออมทรัพย์ การประกันชีวิตแบบออมทรัพย์ทำให้ผู้บริโภคมิทางเลือกในการออมทรัพย์มากขึ้นนอกจากการฝากเงินไว้กับธนาคาร การประกันชีวิตเป็นการออมที่สม่ำเสมอเพราะมีเงื่อนไขและสัญญาต่อกันระหว่างผู้เอาประกันกับผู้รับประกัน ผู้เอาประกันจะได้รับเงินสะสมคืนเมื่อครบกำหนดตามระยะเวลาของกรมธรรม์
5. ทนสำรองไว้ใช้หลังเกษียณอายุ ถ้าผู้ทำประกันเลือกการประกันชีวิตแบบบำนาญ โดยจ่ายค่าเบี้ยประกันทุกปีจนถึงเกษียณอายุ เมื่อครบกำหนดเกษียณอายุ บริษัทประกันชีวิตจะจ่ายเงินคืนมาก่อนหนึ่งและหลังจากนั้นจะมีการจ่ายเงินคืนทุก ๆ เดือน หรือทุก ๆ ปี เป็นจำนวนอัตราเปอร์เซ็นต์ที่คงที่ของทุนประกันจนกว่าจะถึงอายุ 90 ปี เห็นได้ว่าผู้เอาประกันชีวิตแบบนี้จะมีรายได้สม่ำเสมอหลังเกษียณและไม่เป็นภาระให้กับลูกหลาน
6. การลดหย่อนภาษีเงินได้ ผู้ที่ทำประกันชีวิตสามารถนำเบี้ยประกันที่ชำระในแต่ละปี ภาษีตามจำนวนที่จ่ายจริงแต่ไม่เกิน 100,000 บาท ไปหักลดหย่อนค่าใช้จ่ายในการคำนวณภาษีเงินได้ ทั้งนี้เฉพาะกรมธรรม์ที่มีกำหนดระยะเวลาตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป และออกโดยบริษัทที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบธุรกิจประกันชีวิตในประเทศไทยเท่านั้น
7. ทุนการศึกษาสำหรับการศึกษาระดับสูงสุดของบุตรแต่ละคน ถ้าผู้ทำประกันเลือกทำประกันชีวิตที่มีลักษณะเป็นการออมทรัพย์เพื่อเป็นทุนการศึกษาสำหรับบุตร เมื่อกรมธรรม์ครบสัญญา ผู้เอาประกันก็จะได้รับเงินก้อนหนึ่งสำหรับใช้จ่ายเพื่อการศึกษาของบุตรต่อไป

8. ทุนสำรองสำหรับการรักษาโรคร้ายแรงต่อเนื่องโดยเฉพาะ ถ้าผู้ทำประกันเลือกการประกันชีวิตที่คุ้มครองโรคร้ายแรง เช่น โรคหัวใจ มะเร็ง เบาหวาน เป็นต้น ซึ่งโรคร้ายแรงเหล่านี้ต้องมีการรักษาบำบัดอย่างต่อเนื่องเป็นการใช้ค่าใช้จ่ายจำนวนมากแต่บริษัทประกันจะมีการจ่ายค่าชดเชยรักษาพยาบาลให้อย่างต่อเนื่อง

9. ทุนสำรองสำหรับไว้ใช้จ่ายในยามฉุกเฉิน เมื่อกรมธรรม์ครบกำหนดเวลาตั้งแต่สามปีขึ้นไป จะมีมูลค่าเงินสด หากผู้เอาประกันมีความจำเป็นทางการเงินก็สามารถขอกู้เงินจำนวนหนึ่งไปใช้ในอัตราดอกเบี้ยต่ำ ดังนั้นการประกันชีวิตจึงเป็นการเตรียมทุนสำรองสำหรับใช้ยามฉุกเฉิน

2.5 หลักและทฤษฎีการประกันชีวิต

สุธรรม พงศ์ถาวร และคณะ (2542) ได้อธิบายหลักและทฤษฎีการประกันชีวิต ดังนี้

1. หลักแห่งความน่าจะเป็นไปได้ (Theory of Probability) คือ โอกาสของเหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้น หมายถึง ในจำนวนของความไม่แน่นอนทั้งหลาย ความแน่นอนจะมีโอกาสเกิดขึ้นได้มากน้อยเพียงใด เช่นการโยนเหรียญโอกาสที่จะออกหัวย่อมเท่ากับโอกาสที่จะออกก้อย

สูตรในการคำนวณ คือ $P = a/n$

P = ความน่าจะเป็น

a = จำนวนเหตุการณ์ที่คาดว่าจะเกิดขึ้น

n = จำนวนเหตุการณ์ที่มีอยู่ทั้งหมด

ในการประกันความน่าจะเป็นไปได้ของภัยอันตรายใด ๆ จะมีเพียงใด ก็ต้องอาศัยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตมาใช้เป็นหลักในการพิจารณา แต่ลักษณะสำคัญที่จะนำหลักแห่งความน่าจะเป็นไปได้ไปใช้ในการคำนวณมี 2 ประการ คือ

(1) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้วจะต้องมีจำนวนมากพอที่จะนำมาเฉลี่ยได้ ทั้งนี้เพราะหากเหตุการณ์ที่นำมาใช้ในการคำนวณมีไม่มากพอ จะเกิดความผิดพลาดได้ง่าย

(2) เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอนาคตต้องเหมือนกับที่เกิดขึ้นแล้วในอดีต ในทางที่เป็นจริงแล้ว เหตุการณ์ที่จะเกิดขึ้นในอนาคตมักจะไม่มีใครเหมือนกับในอดีตเท่าใดนัก เพราะการเปลี่ยนแปลงย่อมมีอยู่เสมอ ฉะนั้นการคำนวณย่อมต้องปรับปรุงอยู่เสมอและต้องใช้วิชาคำนวณชั้นสูง ได้แก่ นักคณิตศาสตร์ประกันภัย (Actuary)

2. กฎแห่งจำนวนมาก (Law of Great Number) จะทำให้สามารถทราบระดับหรือความถี่ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นได้ ดีกว่าระดับหรือความถี่ของความน่าจะเป็นไปได้ เพราะไม่มีใครทราบล่วงหน้าได้ว่า ความถี่ของความน่าจะเป็นไปได้ (Probability) ที่แท้จริงซึ่งจะเกิดขึ้นนั้นจะมีเท่าใดแน่ จึงต้องอาศัยการทดลองหรือเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในอดีตเป็นเครื่องวัดตัวเลขสถิติของเหตุการณ์ต่างๆ จึงเป็นสิ่งจำเป็นต่อการประกันมาก เพราะจะสามารถทำให้ทราบความถี่ของความน่าจะเป็นไปได้ ยังมีเหตุการณ์มาก ความแน่นอนก็ยังมีมาก ซึ่งบริษัทประกันภัยยังหาวิธีการที่จะลดความไม่แน่นอนจากการเสี่ยงภัยประการอื่นเข้ามาช่วยอีกหลายอย่าง เช่น การตรวจสอบสภาพประจำปีให้ผู้เอาประกัน โดยไม่คิดค่าใช้จ่าย การให้ทุนศึกษาค้นคว้าทางการแพทย์เพื่อหาวิธีการรักษาโรคต่างๆ เท่ากับเป็นการช่วยให้การไม่แน่นอนในการเสี่ยงภัยลดลงไปด้วยนั่นเอง

3. กฎของการเฉลี่ย (Law of Average) โดยการที่การประกันภัยเป็นการเฉลี่ยการเสี่ยงภัยร่วมกัน ฉะนั้น กฎของการเฉลี่ยจึงเป็นหลักสำคัญของการประกันภัย หากมีภัยเกิดขึ้นความสูญเสียมีเท่าใดก็เฉลี่ยกันไปในระหว่างผู้เสี่ยงภัย ค่าสูญเสียที่เฉลี่ยกันไปนี้แสดงออกในรูปของเบี้ยประกันภัย ถ้าเบี้ยประกันภัยมีอัตราสูงมาก อันเนื่องมาจากกลุ่มผู้เสี่ยงภัยมีน้อย การประกันภัยก็จะดำเนินไปได้ยาก และถ้าเบี้ยประกันภัยต่ำเท่าใดก็จะมีผู้ทำประกันมากขึ้น การที่จะทำให้เบี้ยประกันภัยมีอัตราต่ำได้ ก็คือการรวมกลุ่มผู้เสี่ยงภัยให้ได้จำนวนมากที่สุดเท่าที่จะทำได้ ฉะนั้น การรวมกลุ่มผู้เสี่ยงภัยให้ได้จำนวนมาก จำเป็นเพื่อให้การเฉลี่ยค่าสูญเสียผลในระหว่างผู้เสี่ยงภัยด้วยกัน ในอัตราต่ำเท่าที่จะทำได้นั่นเอง

โดยสรุปประกันชีวิต มีบทบาทสำคัญ 2 ประการ คือ การเฉลี่ยความเสี่ยงภัย และการระดมเงินออม ซึ่งนับวันจะมีบทบาทสำคัญต่อระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยมากยิ่งขึ้น จึงสามารถนำเอาแนวคิดและทฤษฎีมาใช้เป็นเครื่องมือในการพัฒนากรอบแนวคิดของการวิจัยครั้งนี้ และสามารถสร้างสมมติฐานที่จะนำไปสู่การทดสอบต่อไป

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการสืบค้น งานวิจัยอื่นที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางเศรษฐกิจกับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญนี้ ยังมีอย่างจำกัด ผู้ศึกษาจึงได้รวบรวมงานวิจัยอื่นที่ศึกษาตัวแปรปัจจัยทางเศรษฐกิจ กับตัวแปรด้านการออม การลงทุนในช่องทางอื่น ๆ ดังตัวอย่างงานวิจัยที่แสดงต่อไปนี้

โสภณ เหมือนหม้อ (2552) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อพฤติกรรมการออมของครัวเรือนผ่านธนาคารพาณิชย์” เป็นการศึกษาจากข้อมูลitudyภูมิ รายไตรมาส ระยะเวลา 40 ไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2542 – ไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ.2551 ของสำนักนโยบายการออมและการลงทุน ธนาคารแห่งประเทศไทย โดยใช้เทคนิควิธีโคอินทิเกรชัน (Cointegration) และแบบจำลองเออร์เรอร์คอร์เรกชัน (Error Correction Mechanism) ตามแนวทางของ Johansen ส่วนการศึกษาแนวโน้มการออมของภาคครัวเรือนได้สร้างสมการโดยใช้วิธีกำลังสองน้อยที่สุด (Ordinary Least Square) ผลการศึกษาพบว่า ราคาผู้บริโภคทั่วไป รายได้ประชาชาติ และจำนวนสาขาของธนาคารพาณิชย์ มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางตรงกันข้ามกับ ดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไป แต่มีการเปลี่ยนแปลงในทิศทางเดียวกันกับ รายได้ประชาชาติ และจำนวนสาขาของธนาคารพาณิชย์ ที่ระดับนัยสำคัญ 0.05 โดยปัจจัยรายได้ประชาชาติ มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของการออมภาคครัวเรือนมากที่สุด และผลการศึกษาแนวโน้มปริมาณเงินฝากที่ธนาคารพาณิชย์ ในปี พ.ศ.2552 – 2556 พบว่าปริมาณเงินฝากของภาคครัวเรือนผ่านธนาคารพาณิชย์มีแนวโน้มเพิ่มขึ้น

พิรพัฒน์ สมบูรณ์ (2552) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อมูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้” เป็นการศึกษาจากข้อมูลitudyภูมิ รายไตรมาส ระยะเวลา 20 ไตรมาส ตั้งแต่ไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2547 – ไตรมาสที่ 4 ปี พ.ศ.2551 ใช้โปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติขั้นสูง ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรอิสระทั้งหมดสามารถอธิบายตัวแปรตาม ซึ่งคือ มูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้ได้ร้อยละ 93.17 และปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อมูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้มากที่สุดอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 คือ ดัชนีค่าเงินบาท และปัจจัยที่มีผลรองลงมาคือ อัตราผลตอบแทนของตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้ ปริมาณเงินในระบบเศรษฐกิจ อย่างมีนัยสำคัญ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 และ 90 ตามลำดับ และสำหรับดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้

กฤติกา จตุรัสวัฒนกุล (2545) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อการออมภาคเอกชนในประเทศไทย” เป็นการศึกษาจากข้อมูลitudyภูมิ รายปี ในช่วงปี พ.ศ.2520 – 2543 ทำการวิเคราะห์เชิงพรรณนาและเชิงปริมาณ ในรูปแบบสมการถดถอยพหุคูณและประมาณค่าด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ผลการศึกษาพบว่า สัดส่วนการออมสุทธิในภาคครัวเรือนต่อผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเบื้องต้นมีแนวโน้มลดลงหลังการเปิดเสรีทางการเงิน ในปี พ.ศ.2533 ขณะที่สัดส่วนดังกล่าวของการออมในภาคธุรกิจมีแนวโน้มเพิ่มขึ้น แต่เพิ่มขึ้นไม่ทันกับสัดส่วนดังกล่าวของการออมภาคครัวเรือนที่ลดลง สำหรับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบทางบวกต่อการออม

สุทธิภาคครัวเรือน ได้แก่ รายได้พึงจ่ายใช้สอยของภาคครัวเรือน และรายได้จากทรัพย์สินของภาคครัวเรือน ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบในทางลบ ได้แก่ การเปิดเสรีทางการเงิน ในขณะที่ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบทางบวกต่อการออมสุทธิของภาคธุรกิจ ได้แก่ การลงทุนของเอกชน อัตราเงินเฟ้อ และการเปิดเสรีทางการเงิน ส่วนปัจจัยที่มีผลกระทบทางลบ ได้แก่ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ของธนาคารพาณิชย์

พรทิพย์ เสียมหาญ (2542) ได้ทำการศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการเปลี่ยนแปลงราคาหุ้น กรณีศึกษา กลุ่มธนาคารพาณิชย์” เป็นการศึกษาจากข้อมูลทศวรรษ รายเดือน ในช่วงปี พ.ศ. 2533 – 2539 เพื่อหาความสัมพันธ์ระหว่างดัชนีราคาหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์ กับปัจจัยทางเศรษฐกิจในแต่ละตัวแปรว่ามีปัจจัยใดบ้างที่มีผลกระทบต่อราคาหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์ โดยใช้ทฤษฎี Arbitrage Pricing Theory (APT) ซึ่งเป็นการแสดงความสัมพันธ์ระหว่างอัตราผลตอบแทนที่คาดไว้กับความเสี่ยงของปัจจัยทางเศรษฐกิจระดับมหภาคที่อาจส่งผลกระทบต่อผลตอบแทนของหลักทรัพย์ ผลการศึกษาพบว่า ตัวแปรที่มีอิทธิพลต่อดัชนีราคาหุ้น (Set) ของกลุ่มธนาคารพาณิชย์ได้แก่ มูลค่าการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์โดยรวม และส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ย โดยปัจจัยทั้งสองชนิดนี้มีความสัมพันธ์กับดัชนีราคาหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์คิดเป็นร้อยละ 50.5 และ ร่วมกันทำนายราคาหุ้นได้ถูกต้องคิดเป็นร้อยละ 25.5 โดยปัจจัยที่มีประสิทธิภาพในการทำนายถึงความสัมพันธ์กับดัชนีราคาหุ้นกลุ่มธนาคารพาณิชย์ได้ดีที่สุดคือ มูลค่าการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย และรองลงมาคือ ส่วนต่างของอัตราดอกเบี้ย

ยุทธนา กระบวนแสง (2546) ได้ศึกษา “ปัจจัยที่กำหนดการเข้ามาลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย” โดยใช้วิธีการสร้างสมการถดถอยเชิงซ้อน (Multiple Regression Analysis) ด้วยวิธีกำลังสองน้อยที่สุด ศึกษาจากตัวแปร ปริมาณการซื้อขายของนักลงทุนต่างชาติ อัตราดอกเบี้ย ดัชนีราคาผู้บริโภค ราคาน้ำมันดิบ ดัชนีอุตสาหกรรมดาวโจนส์ ราคาทองคำ และอัตราผลตอบแทนจากการลงทุน ผลการศึกษาพบว่า อัตราดอกเบี้ย และดัชนีอุตสาหกรรมดาวโจนส์ เป็นปัจจัยที่กำหนดการเข้ามาลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 99 ส่วนปริมาณการซื้อขายของนักลงทุนต่างชาติ และอัตราผลตอบแทนจากการลงทุนเป็นปัจจัยที่กำหนดการเข้ามาลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ณ ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95

พรเพ็ญ ภู่วิทยพันธ์ (2540) ได้ศึกษา “ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อการออมภาคครัวเรือนผ่านสถาบันการเงิน” โดยจำแนกเป็นการออมผ่านธนาคารพาณิชย์ บริษัทเงินทุน และธนาคาร

ออมสิน และการออมผ่านสถาบันการเงินทั้งสามแห่ง ซึ่งถือเป็นตัวแทนการออมภาคครัวเรือนของสถาบันการเงินทั้งระบบ โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลาในช่วงปี พ.ศ.2518 – 2539 และประมาณค่าแบบสมการถดถอยแบบพหุ รวมทั้งประมาณการแนวโน้มการออมในช่วงปี 2540 – 2542 ผลการศึกษาพบว่า ปัจจัยที่กำหนดการออมภาคครัวเรือนผ่านสถาบันการเงินทั้งระบบ และผ่านธนาคารพาณิชย์ ประกอบด้วย รายได้สุทธิที่สามารถใช้จ่ายได้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินฝาก ระดับราคาสินค้าในประเทศ ผลตอบแทนจากการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ จำนวนสาขาของสถาบันการเงินทั้งระบบ สำหรับการออมรวม และจำนวนสาขาของธนาคารพาณิชย์สำหรับการออมผ่านธนาคารพาณิชย์ ปัจจัยที่กำหนดการออมผ่านบริษัทเงินทุน ประกอบด้วย ส่วนต่างระหว่างอัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่บริษัทเงินทุนและธนาคารพาณิชย์ ผลตอบแทนของการลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ และจำนวนสาขาของบริษัทเงินทุน ส่วนปัจจัยที่กำหนดการออมผ่านธนาคารออมสิน ประกอบด้วย รายได้สุทธิที่สามารถใช้จ่ายได้จริง อัตราดอกเบี้ยเงินฝากที่ธนาคารออมสิน และอัตราเงินเฟ้อ โดยปัจจัยทั้งหมดมีความสัมพันธ์สอดคล้องตามสมมติฐาน ยกเว้นระดับราคาสินค้าในประเทศ และประมาณการแนวโน้มการออมเงินผ่านสถาบันการเงินทั้งระบบจะชะลอตัวในช่วงปี 2540 – 2542 ตามภาวะเศรษฐกิจที่ตกต่ำ

ถาวรธณ มิตรตะคุ (2546) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคกับดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานของประเทศไทย โดยการหาความสัมพันธ์ในระยะสั้นและระยะยาว ด้วยวิธี Cointegration และ Error Correction Model ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐศาสตร์ คือ ดัชนีราคาผู้บริโภค ผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ อัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และค่าจ้างขั้นต่ำ กับปัจจัยดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน โดยใช้ข้อมูลอนุกรมเวลารายไตรมาส ตั้งแต่ปี 2536 – 2544 ผลการศึกษาในเชิงพรรณนาพบว่า ตัวแปรอิสระทุกตัวมีความสัมพันธ์กับตัวแปรตามหรือดัชนีราคาผู้บริโภค และจากการศึกษาความสัมพันธ์ที่มีเสถียรภาพในระยะยาว พบว่าดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานมีความสัมพันธ์ในระยะยาวกับตัวแปรดัชนีราคาผู้บริโภคทั่วไปและตัวแปรอัตราดอกเบี้ยเงินกู้ และที่ระดับความเชื่อมั่นทางสถิติร้อยละ 95 พบว่า ดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน เป็นเหตุเป็นผลกับ ตัวแปรผลิตภัณฑ์มวลรวมภายในประเทศ ตัวแปรอัตราดอกเบี้ย และตัวแปรค่าจ้างขั้นต่ำ

บทที่ 3

วิธีการดำเนินการศึกษา

ในการดำเนินการศึกษาครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้กำหนดวิธีการดำเนินการศึกษาดังต่อไปนี้

3.1 ประเภทของงานศึกษา

งานศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย (Descriptive Research) เป็นกระบวนการแสวงหาคำตอบที่เกิดขึ้นในสถานการณ์ปัจจุบัน โดยอาศัยข้อมูลเชิงปริมาณ (Quantitative Data) คือ ข้อมูลที่เป็นตัวเลขและใช้สถิติเพื่อที่จะศึกษาเชิงความสัมพันธ์ของตัวแปร (Interrelationship Studies) ซึ่งเป็นการศึกษาถึงความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระและตัวแปรตาม เพื่อดูว่าตัวแปรดังกล่าวมี การผันแปรคล้อยตามกัน หรือผันแปรตรงกันข้ามกัน และมีค่าความยืดหยุ่น (Elasticity) มากหรือน้อยเพียงใด

3.2 กลุ่มประชากร และการสุ่มกลุ่มตัวอย่าง

ผู้ศึกษาได้อาศัยข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) อย่างไรก็ตาม ผู้ศึกษาได้ปฏิบัติตามหลักการเก็บข้อมูลทางสถิติอย่างเคร่งครัด โดยตัวแปรตาม ได้แก่ จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม ประเภทสามัญรายไตรมาส และตัวแปรอิสระ ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภครายไตรมาส ผลผลิตกัญชาในประเทศเบื้องต้นรายไตรมาส ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์รายไตรมาส และอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี รายไตรมาส

3.3 ประเภทของข้อมูลที่ใช้

งานศึกษานี้ ใช้ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) “หมายถึง ข้อมูลที่ไม่ได้เก็บรวบรวมมาจากแหล่งต้นตอโดยตรง แต่จะใช้วิธีการคัดลอกหรือได้รับการถ่ายทอดมาอีกต่อหนึ่ง ที่มาของข้อมูลประเภทนี้จะมาจากตำรา / เอกสารต่าง ๆ หรือการบอกเล่าปากต่อปากต่อกันมา รวมถึงข้อมูลที่ได้ถูกเก็บรวบรวมจากหน่วยงานต่าง ๆ ทั้งในรูปแบบของรายงาน บทวิเคราะห์ สถิติ ฯลฯ” โดยข้อมูลที่ใช้เป็นข้อมูลแบบอนุกรมเวลา (Time Series) ซึ่งจะใช้ข้อมูลรายไตรมาสและมีระยะเวลาในการเก็บข้อมูลอยู่ในช่วงไตรมาสที่ 1 ปี พ.ศ.2546 - ไตรมาสที่ 2 ปี พ.ศ.2553 มีจำนวนข้อมูล

ทั้งสิ้น 30 หน่วย ถือได้ว่ามีความถูกต้องตามหลักสถิติอนุมาน เหตุที่ผู้วิจัยใช้ข้อมูลเพียง 30 หน่วย เนื่องจากข้อมูลเบี่ยงประกันภัยรับโดยตรงของธุรกิจประกันชีวิต เป็นข้อมูลที่ผู้ศึกษาสามารถเก็บข้อมูลได้มากที่สุดเพียงเท่านี้ และเหตุผลที่ผู้ศึกษาเลือกใช้ข้อมูลรายไตรมาส เนื่องจากข้อมูลรายไตรมาสนั้น สามารถเก็บข้อมูลได้ครบถ้วนทุกตัวแปรและมีความสมบูรณ์มากที่สุด โดยผู้ศึกษาได้เก็บรวบรวมข้อมูลจากหลายแหล่ง ดังตาราง 3.1 (ชานินทร์ ศิลป์จารุ, 2552) และ (ดวงใจ วิสกุล และคณะ, 2550)

ตารางที่ 3.1 : สรุปประเภทข้อมูลและแหล่งที่มา

ข้อมูล	แหล่งข้อมูล	ประเภทข้อมูล
จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม ประเภทสามัญ รับโดยตรงของบริษัทประกันชีวิต	สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.)	จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิต โดยถูกแปลงเป็น log ฐาน 10
ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)	สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้ากระทรวงพาณิชย์	เปอร์เซ็นต์อัตราเงินเฟ้อ โดยถูกแปลงเป็น log ฐาน 10
Gross Domestic Product (GDP)	สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ	จำนวนเงิน GDP โดยถูกแปลงเป็น log ฐาน 10
ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์	ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย	จุดของ Set Index โดยถูกแปลงเป็น log ฐาน 10
อัตราผลตอบแทนตัวเงินคลัง และพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี	ธนาคารแห่งประเทศไทย	เปอร์เซ็นต์อัตราผลตอบแทน โดยถูกแปลงเป็น log ฐาน 10

สำหรับเหตุผลที่ผู้ศึกษาได้แปลงข้อมูลเป็น log ฐาน 10 (Common Logarithm) เนื่องจากเหตุผล (Enders, 1995) ดังนี้

1. เมื่อแปลงข้อมูลเป็น log แล้ว จะทำให้ผลการวิเคราะห์ค่าสัมประสิทธิ์ (Coefficient) หน้าตัวแปรอิสระในสมการ Multiple Regression Analysis จะสามารถสะท้อนถึงค่าความยืดหยุ่น (Elasticity) ของตัวแปรอิสระที่มีต่อตัวแปรตามได้

2. สามารถทำให้สมการ Multiple Regression Analysis ให้ผลการทดสอบสมมุติฐานที่มีความน่าเชื่อถือมากยิ่งขึ้น เนื่องจากสามารถช่วยลดปัญหาเรื่องความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ไม่คงที่ (Heteroscedasticity) ลงได้

3.4 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บข้อมูล

เนื่องจากการศึกษานี้อาศัยข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ที่ผู้ศึกษาได้ใช้เครื่องมือรวบรวมข้อมูลจากหลากหลายแหล่ง ดังตารางที่ 3.2

ตารางที่ 3.2 : สรุปประเภทข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

ข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้	หมายเหตุ
จำนวนเงินเบี้ยประกัน ชีวิตรวมประเภทสามัญ รับโดยตรงของบริษัท ประกันชีวิต	ใช้ Internet เก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ของ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและ ส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (http://www.oic.or.th)	ใช้ข้อมูลล่าสุด ณ วันที่ 30 มิ.ย. 2553
ดัชนีราคาผู้บริโภค	ใช้ Internet เก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ของ สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวง พาณิชย์ (http://www.indexpr.moc.go.th)	ใช้ข้อมูลล่าสุด ณ วันที่ 30 มิ.ย. 2553
Gross Domestic Product (GDP)	ใช้ Internet เก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ของ สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการ เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ (http://www.nesdb.go.th)	ใช้ข้อมูลล่าสุด ณ วันที่ 30 มิ.ย. 2553
ดัชนีราคาหุ้นตลาด หลักทรัพย์	ใช้ Internet เก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ของ ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย (http://www.set.or.th)	ใช้ข้อมูลล่าสุด ณ วันที่ 30 มิ.ย. 2553

(ตารางมีต่อ)

ตารางที่ 3.2 (ต่อ) : สรุปประเภทข้อมูลและเครื่องมือที่ใช้เก็บข้อมูล

ข้อมูล	เครื่องมือที่ใช้	หมายเหตุ
อัตราผลตอบแทน พันธบัตรรัฐบาล 5 ปี	ใช้ Internet เก็บข้อมูลจากเว็บไซต์ของ ธนาคารแห่งประเทศไทย (http://www.bot.or.th)	ใช้ข้อมูลล่าสุด ณ วันที่ 30 มิ.ย. 2553

3.5 วิธีการทางสถิติ

ผู้ศึกษาเลือกใช้วิธี Multiple Regression Analysis โดยจะแสดงผลการวิเคราะห์ เป็น 3 ส่วน ดังนี้

1. Oneway Anova เพื่อเป็นการดูว่าแบบจำลองโดยรวมที่สะท้อนออกมา แสดงว่าตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว มีอิทธิพลต่อตัวแปรตามอย่างไร
2. R Square เพื่อดูความสามารถในการอธิบายกลุ่มตัวแปรอิสระที่อธิบายตัวแปรตามว่ามีสัดส่วนสูงเท่าไร ซึ่งหาก R Square มีค่ามากกว่า 0.5 แสดงว่ามีความสามารถในระดับสูง ถึง สูงมาก
3. t-test เพื่อดูว่าตัวแปรอิสระมีผลต่อตัวแปรตามหรือไม่ โดยกำหนดระดับนัยสำคัญที่ $\alpha = 0.05$ ถ้าค่า $t\text{-test} \geq \pm 1.96$ แสดงว่าปัจจัยตัวแปรอิสระมีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม นอกจากนี้ ถ้าค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรอิสระมีค่ามากกว่า 1 แสดงว่า เมื่อตัวแปรอิสระมีอัตราการเปลี่ยนแปลงไปเท่าใดก็ตาม ตัวแปรตามจะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงมากกว่าตัวแปรอิสระ ในทางกลับกัน ถ้าค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรอิสระมีค่าน้อยกว่า 1 แสดงว่า เมื่อตัวแปรอิสระมีอัตราการเปลี่ยนแปลงไปเท่าใดก็ตาม ตัวแปรตามจะมีอัตราการเปลี่ยนแปลงน้อยกว่าตัวแปรอิสระ

นอกจากนี้แล้ว เนื่องจากข้อมูลที่ใช้เป็นแบบอนุกรมเวลา (Time series) ผู้ศึกษาจึงจะทำการทดสอบ Heteroscedasticity โดยใช้ White Test without Cross Term เพื่อหาว่าค่าความแปรปรวนมีความคงที่หรือไม่ และผู้ศึกษาจะใช้ Unit Root Test เพื่อทดสอบว่าค่าความคลาดเคลื่อน (Error) ของสมการ Regression มีความนิ่งหรือไม่ หากผลการทดสอบ Augmented Dickey-Fuller Statistic ได้ค่า Probability < 0.01 แสดงว่าค่า Error มีความนิ่ง ซึ่งอธิบายความหมายได้ว่า ตัวแปรอิสระและตัวแปรตามมีความสัมพันธ์กันในระยะยาว หลังจากที่ถูกศึกษาได้วิเคราะห์ข้อมูลครบถ้วนแล้ว ผลการวิเคราะห์จะถูกนำเสนอในบทที่ 4 (Enders, 1995)

รูปแบบสมการทั่วไปของการวิเคราะห์การถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression) สามารถเขียนได้ดังนี้

$$Y_i = a + b_1X_{1i} + b_2X_{2i} + \dots + b_nX_{ni} + E_i$$

โดย Y_i คือ ค่าตัวแปรตาม

X_{1i}, \dots, X_{ni} คือ ตัวแปรต้น

b_1, \dots, b_n คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของตัวแปรต้นในสมการ

E_i คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของ Y_i

3.6 การสรุป การอภิปรายผล และการให้คำแนะนำ

หลังจากที่ผู้ศึกษาได้นำเสนอผลการวิเคราะห์ในบทที่ 4 แล้ว ผู้ศึกษาจะสรุปผลการศึกษาในบทที่ 5 โดยจะเน้นในประเด็นของผลการทดสอบสมมติฐานหลักเป็นหลัก ผลการศึกษาที่ได้จะถูกนำไปเปรียบเทียบกับผลงานวิจัยในอดีตเพื่อหาความคล้ายคลึงและความแตกต่างที่เกิดขึ้น และในท้ายที่สุด ผู้ศึกษาจะให้ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคตและการประยุกต์ใช้

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในบทนี้ ผู้ศึกษาจะทำการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตาม คือ จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญรายไตรมาส (Insurance) กับตัวแปรต้น ได้แก่ ดัชนีราคาผู้บริโภค รายไตรมาส (CPI) ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้นรายไตรมาส (GDP) ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์รายไตรมาส (Set Index) และอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี รายไตรมาส (Bond) ตามสมมติฐานหรือไม่ ในการวิเคราะห์ที่ได้ใช้รูปแบบสมการถดถอยเชิงเส้นแบบพหุ (Multiple Linear Regression) โดยใช้โปรแกรมคอมพิวเตอร์สำเร็จรูปในการประมวลผลข้อมูลเพื่อคำนวณหา ค่าทางสถิติและหาความสัมพันธ์ของตัวแปรต่าง ๆ โดยผู้ศึกษาจะนำเสนอผลการวิเคราะห์ดังนี้

- ผลการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป
- ผลการทดสอบสมมติฐาน

4.1 ผลการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป

ผู้ศึกษาได้คำนวณค่าเฉลี่ย(Mean) ค่ากลาง(Median) ค่าพิสัย(Range) ค่าสูงสุด(Maximum) และค่าต่ำสุด(Minimum) ของข้อมูลที่นำมาใช้ในการศึกษา ซึ่งผลการคำนวณสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4.1 : สรุปผลการวิเคราะห์ทางสถิติทั่วไป

ข้อมูล	Mean	Median	Range	Maximum	Minimum
Insurance (ล้านบาท)	48,303.86	46,597.97	43,243.65	72,276.56	29,032.91
CPI	97.49	98.35	21.39	107.89	86.5
GDP (ล้านบาท)	1,968,851.87	2,000,206.50	1,140,686	2,565,205	1,424,519
Set Index (จุด)	673.59	680.67	493.55	858.10	364.55
Bond (ร้อยละ)	3.75	3.65	3.70	5.49	1.79

4.2 ผลการทดสอบสมมติฐาน

ผู้ศึกษาใช้วิธีการทดสอบสมมติฐานแบบ Multiple Linear Regression ซึ่งสามารถเขียนในรูปของสมการทางคณิตศาสตร์ได้ดังนี้

$$\text{Insurance} = \beta_0 + \beta_1 \text{CPI} + \beta_2 \text{GDP} + \beta_3 \text{Set Index} + \beta_4 \text{Bond}$$

โดยกำหนดให้

Insurance = จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

β_0 = ค่าคงที่

$\beta_1 - \beta_4$ = ค่าสัมประสิทธิ์หน้าตัวแปรอิสระ (Beta)

CPI = ดัชนีราคาผู้บริโภค

GDP = ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น

Set Index = ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์

Bond = อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ ผู้ศึกษาจะนำเสนอออกเป็น 3 ส่วน ดังที่ได้กล่าวไว้ในบทที่ 3 รวมถึงการทดสอบความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ไม่คงที่ (Heteroscedasticity) และค่าความคลาดเคลื่อน (Error) ของสมการอีกด้วย โดยผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 : ตารางแสดงข้อมูลทางสถิติ

R-squared	0.859757	Mean dependent var	4.669753
Adjusted R-squared	0.837319	S.D. dependent var	0.113455
S.E. of regression	0.045761	Akaike info criterion	-3.179779
Sum squared resid	0.052351	Schwarz criterion	-2.946246
Log likelihood	52.69668	F-statistic	38.31561
Durbin-Watson stat	1.924090	Prob(F-statistic)	0.000000

1. One-way Anova เนื่องจากผลการทดสอบ F-statistic มีค่าเท่ากับ 38.31561 ซึ่งมากกว่าค่าตามระดับนัยสำคัญที่กำหนด คือ 2.76 แสดงให้เห็นว่ามีตัวแปรอิสระอย่างน้อย 1 ตัว ที่มีอิทธิพลต่อตัวแปรตาม (Sanders and Smidt, 2000)

2. R-square เนื่องจากค่า R-square ที่คำนวณได้คือ 0.859757 แสดงให้เห็นว่าตัวแปรอิสระทั้ง 4 ตัว คือ CPI , GDP , Set index และ Bond มีความสามารถที่จะอธิบายตัวแปรตามได้ประมาณ 86% ซึ่งถือว่ามีความสามารถในการอธิบายอยู่ในระดับที่สูง

3. ในส่วนของการทดสอบความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระที่มีผลต่อตัวแปรตาม โดยทำการทดสอบค่า t-test ว่าตัวแปรอิสระที่นำมาใช้ในการวิจัยนั้นมีนัยสำคัญทางสถิติหรือไม่ โดยผลการวิเคราะห์สามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 4.3 : ตารางผลการวิเคราะห์ค่า Coefficient , Standard Error , t-Statistic , Prob.

Dependent Variable: INSURANCE

Method: Least Squares

Date: 11/27/10 Time: 20:33

Sample: 2003Q1 2010Q2

Included observations: 30

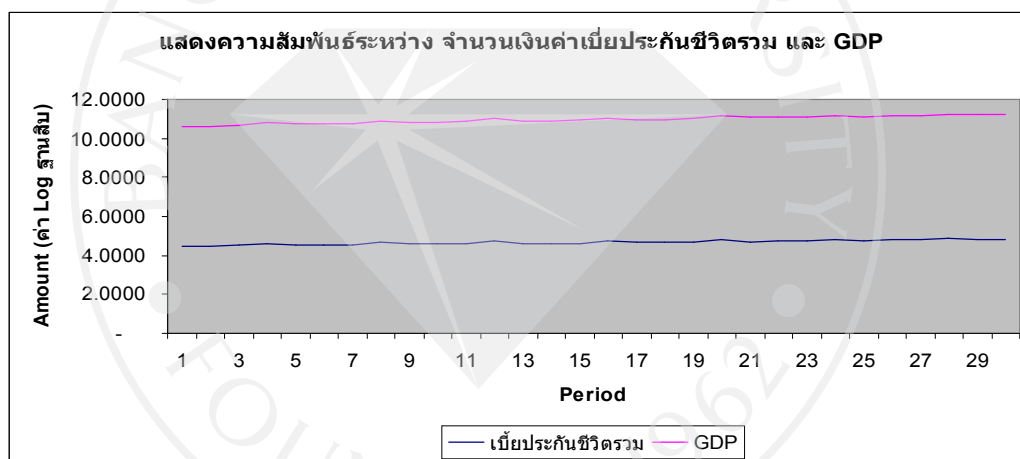
Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-4.852047	1.116179	-4.347016	0.0002
CPI	-0.419644	1.293457	-0.324436	0.7483
GDP	1.630989	0.571017	2.856288	0.0085
SETINDEX	0.063763	0.135245	0.471468	0.6414
BOND	-0.143342	0.086088	-1.665077	0.1084

จากตาราง ผู้ศึกษาสามารถสรุปผลการวิเคราะห์สมมติฐานได้ดังนี้

1. ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) ไม่มีผลกระทบต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม (Insurance) เนื่องจากค่า t-Statistic ที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น จะต้อง $\geq \pm 1.96$ ซึ่งค่า t-Statistic ที่คำนวณออกมาได้มีค่าเพียง -0.324436 จึงสรุปได้ว่าดัชนีราคาผู้บริโภค หรืออัตราเงินเฟ้อ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและทำให้ต้องปฏิเสธสมมติฐานที่กำหนดไว้

2. ผลผลิตภายในประเทศเบื้องต้น (GDP) มีผลกระทบต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม (Insurance) ในทิศทางเดียวกัน และมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่น 95% เนื่องจากมีค่า t-Statistic 2.856288 กล่าวคือ หากผลผลิตภายในประเทศเบื้องต้น เพิ่มขึ้น 1% จะทำให้จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม เพิ่มขึ้น 1.630989%

ภาพที่ 4 : แสดงความสัมพันธ์ระหว่างจำนวนเงินค่าเบี้ยประกันชีวิตรวม และ GDP

3. ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ (Set Index) ไม่มีผลกระทบต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม (Insurance) เนื่องจากค่า t-Statistic ที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น จะต้อง $\geq \pm 1.96$ ซึ่งค่า t-Statistic ที่คำนวณออกมาได้นั้นมีค่าเพียง 0.471468 จึงสรุปได้ว่าดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและทำให้ต้องปฏิเสธสมมติฐานที่กำหนดไว้

4. อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี (Bond) ไม่มีผลกระทบต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวม (Insurance) เนื่องจากค่า t-Statistic ที่จะมีนัยสำคัญทางสถิติได้นั้น จะต้อง $\geq \pm 1.96$ ซึ่งค่า t-Statistic ที่คำนวณออกมาได้มีค่า -1.665077 จึงสรุปได้ว่าอัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี ไม่มีนัยสำคัญทางสถิติและทำให้ต้องปฏิเสธสมมติฐานที่กำหนดไว้

ตารางที่ 4.4 : ตารางผลการวิเคราะห์ค่า White Heteroskedasticity Test

White Heteroskedasticity Test:

F-statistic	1.596103	Probability	0.185567
Obs*R-squared	11.34374	Probability	0.182973

ในส่วนของการทดสอบปัญหาเรื่องความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ไม่คงที่ (Heteroscedasticity) ดังตารางที่ 4.4 ค่า F-statistic มีค่าเท่ากับ 1.596103 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 2.39 ตามระดับนัยสำคัญที่กำหนดไว้ (Sanders and Smidt, 2000) ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมการ Multiple Regression Analysis ที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้ ไม่มีปัญหาเรื่องค่าความแปรปรวนไม่คงที่

ตารางที่ 4.5 : ตารางผลการทดสอบค่าความคลาดเคลื่อน (Error)

Null Hypothesis: ERROR has a unit root

Exogenous: None

Lag Length: 4 (Automatic based on SIC, MAXLAG=7)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-2.405461	0.0184
Test critical values:		
1% level	-2.660720	
5% level	-1.955020	
10% level	-1.609070	

ในส่วนของการทดสอบค่าความนิ่งของความคลาดเคลื่อน (Error) เมื่อพิจารณาจากตารางที่ 4.5 มีค่า Prob. เท่ากับ 0.0184 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า 0.01 เล็กน้อย แสดงว่าค่าความคลาดเคลื่อน (Error) ของสมการ Multiple Regression Analysis ที่นำมาใช้ในการวิจัยนี้ยังไม่นิ่งนัก ทำให้ความน่าเชื่อถือลดลงไปบ้าง อย่างไรก็ตามผลการทดสอบ Augmented Dickey-Fuller test statistic ยังมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) มีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ (Insurance) หรือมีความสัมพันธ์กับการออมเงินในระบบประกันชีวิต ในระยะยาว

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการศึกษา

ผู้ศึกษาสรุปผลการศึกษาค้นคว้า โดยยึดวัตถุประสงค์ของการศึกษา ที่กล่าวไว้ในบทที่ 1 คือ “เพื่อศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ” และ “เพื่อศึกษาถึงแนวโน้มของการออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทย” โดยผู้ศึกษาได้ใช้ข้อมูลแบบอนุกรมเวลารายไตรมาส อยู่ในช่วง ไตรมาสที่ 1 พ.ศ.2546 ถึง ไตรมาสที่ 2 พ.ศ.2553 การวิเคราะห์ครั้งนี้ ผู้ศึกษาใช้วิธีการ Multiple Regression Analysis ในการทดสอบ รวมถึงการทดสอบความแปรปรวนของค่าความคลาดเคลื่อนที่ไม่คงที่ (Heteroscedasticity) และการทดสอบค่าความคลาดเคลื่อน (Error) ของสมการ อีกทั้งผู้ศึกษาได้ทำการวิเคราะห์และสรุปแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์มหภาค (Macro Economics) แนวคิดการประกันชีวิต (Insurance) ผลการศึกษาหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องในอดีต อันนำไปสู่การพัฒนากรอบแนวคิดสำหรับการศึกษา และได้กำหนดสมมติฐานที่จะทดสอบไว้ 4 สมมติฐาน โดยผลการทดสอบสมมติฐานสามารถสรุปได้ ดังนี้

1. คำนีราคาผู้บริโภคไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
2. ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้นมีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
3. คำนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ
4. อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี ไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ

สรุปในภาพรวม ผู้ศึกษาบรรลุวัตถุประสงค์ของการศึกษา ผลการศึกษายืนยันได้ว่า ตัวแปรที่เป็นปัจจัยทางเศรษฐกิจ คือ ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) มีความสัมพันธ์กับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ หรือมีอิทธิพลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต และสำหรับแนวโน้มของการออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทย จากข้อมูลรายงานแนวโน้มเงินเฟ้อ (ธนาคารแห่งประเทศไทย, 2553) ได้ประมาณการเศรษฐกิจไทย มีอัตราการขยายตัวทางเศรษฐกิจ ในปี 2553 ร้อยละ 6.5 – 7.5 และ ปี 2554 ร้อยละ 3.0 – 5.0 จึงมีแนวโน้มว่า การออมเงินในระบบประกันชีวิตของประเทศไทย ในปี 2553 - 2554 จะยังคงขยายตัวเพิ่มขึ้นตามการขยายตัวของ

ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) ในท้ายที่สุดผลการศึกษาค้างนี้ สามารถใช้เป็นแนวทางสำหรับการวิจัยในอนาคต และให้ข้อเสนอแนะเพื่อการประยุกต์ใช้ในการวางแผนบริหารจัดการธุรกิจของบริษัทประกันชีวิต

5.2 อภิปรายผลการวิเคราะห์

ผู้ศึกษาได้ทำการเปรียบเทียบผลการทดสอบสมมติฐานที่กล่าวข้างต้น กับงานวิจัยในอดีตเพื่อดูว่าผลการทดสอบสมมติฐานนั้น มีความเหมือนหรือแตกต่างจากการศึกษาในอดีตอย่างไร ทั้งนี้จากการสืบค้น งานวิจัยอื่นที่ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทางเศรษฐกิจกับจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญนี้ ยังมีอย่างจำกัด ผู้ศึกษาจึงได้เปรียบเทียบกับงานวิจัยอื่นที่ศึกษาตัวแปรปัจจัยทางเศรษฐกิจ กับตัวแปรด้านการออม การลงทุนในช่องทางอื่น ๆ รวมถึงเปรียบเทียบกับแนวคิดทางเศรษฐศาสตร์มหภาค (Macro Economics) แนวคิดการประกันชีวิต (Insurance) โดยรายละเอียดของการอภิปรายและผลการวิเคราะห์ มีดังนี้

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 ดัชนีราคาผู้บริโภคไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินรวมประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ เนื่องจากงานวิจัยตัวแปรเดียวกันนี้มีอย่างจำกัด จึงได้ใช้ผลงานวิจัยอื่นที่ใช้ตัวแปรอิสระเช่นเดียวกับการศึกษาค้างนี้ ซึ่งผลการทดสอบถือได้ว่า มีความขัดแย้ง กับงานวิจัยของ พรเพ็ญ ภูวิทย์พันธุ์ (2540) ในประเด็น ระดับราคาสินค้าในประเทศเป็นปัจจัยที่กำหนดการออมภาคครัวเรือนผ่านสถาบันการเงินทั้งระบบ และ มีความขัดแย้ง กับงานวิจัยของ ภควรรณ มิตรตะคุ (2546) ที่ได้สรุปผลการวิจัยว่า ผลิตภัณฑ์มวลรวมในประเทศเบื้องต้น (GDP) เป็นเหตุเป็นผลกับดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐาน (CPI) จึงขัดแย้งทางตรรกะกับผลการทดสอบสมมติฐานที่ 1 นี้ และผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ที่จะกล่าวต่อไปว่า ผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้นมีอิทธิพลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต และขัดแย้ง หากพิจารณาจากความหมายของดัชนีราคาผู้บริโภค “หมายถึง ดัชนีที่วัดการเปลี่ยนแปลงของราคาขายปลีกโดยเฉลี่ยที่ผู้บริโภคจ่ายเพื่อซื้อสินค้าและบริการจำนวนหนึ่ง ณ เวลาหนึ่ง ๆ เทียบกับปีฐาน เป็นข้อมูลที่ใช้วัดภาวะเงินเฟ้อของประเทศ” ซึ่งจากข้อมูลอัตราเงินเฟ้อในช่วงเวลาที่ใช้ในการศึกษาค้างนี้ ถือได้ว่า เงินเฟ้ออยู่ในระดับที่เหมาะสม (Moderate Inflation) “เป็นภาวะที่ระดับราคาสินค้าโดยทั่วไปค่อยๆ สูงขึ้น เป็นตัวเลขหนึ่งหลักต่อปี เป็นระดับราคาที่ค่อนข้างมีเสถียรภาพ ประชาชนจะมีความเชื่อถือต่อเงินตราและออมเงินในรูปแบบเงินฝากต่าง ๆ แทนที่จะรีบนำไปจับจ่ายใช้สอย” (อนุสรณ์ สรพรหม และคณะ, 2539)

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 2 ผลผลิตภายในประเทศเบื้องต้นมีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบีย่ประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ สนับสนุนผลการวิจัยของ โสกา เหมืองหม้อ (2552) ในประเด็นที่ว่า รายได้ประชาชาติ (GNP) มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของการออมภาคครัวเรือนมากที่สุด ซึ่ง $GNP = GDP + F$ โดย F เป็นรายได้สุทธิจากต่างประเทศ มีสัดส่วนไม่มากนัก จึงพออนุมานว่า GDP มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงของการออมภาคครัวเรือนเช่นกันด้วย โดยการออมเงินในระบบประกันชีวิตเป็นส่วนหนึ่งของการออมภาคครัวเรือน และสอดคล้อง กับแนวคิดวิญจักร์ธุรกิจ ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ (2541) ได้อธิบายในระยะเศรษฐกิจฟื้นตัว จะมีการลงทุนในภาคการผลิตและมีการว่าจ้างแรงงานเพิ่มขึ้น ทำให้ประชาชนมีรายได้และส่งผลให้ GDP เพิ่มขึ้น เมื่อประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นก็จะต้องการออมเงินเพื่อเก็บไว้ใช้ในอนาคต โดยเฉพาะการออมเงินในระบบประกันชีวิต ที่ สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) ได้สรุปประโยชน์ไว้ 9 ประการ ตามที่กล่าวในบทที่ 2 ข้อ 2.4 จึง ขอมรับ สมมติฐานที่ตั้งไว้ว่า ผลผลิตภายในประเทศเบื้องต้นมีอิทธิพลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 3 ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์ไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบีย่ประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ เนื่องจากงานวิจัยตัวแปรเดียวกันนี้มีอย่างจำกัด จึงได้ใช้ผลงานวิจัยอื่นที่ศึกษาตัวแปรปัจจัยทางเศรษฐกิจเดียวกัน กับตัวแปรด้านการออม การลงทุนในช่องทางอื่น ผลการทดสอบถือได้ว่า ไม่สอดคล้อง กับงานวิจัยของ พิรพัฒน์ สมบูรณ์ (2552) ในประเด็น ดัชนีราคาตลาดหลักทรัพย์มีความสัมพันธ์ในทิศทางตรงกันข้ามกับมูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้ ทั้งนี้ตัวแปรตามที่ศึกษามีความแตกต่างกัน จึงใช้เปรียบเทียบผลทดสอบได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น อย่างไรก็ตาม ผู้ลงทุนในตลาดหลักทรัพย์ มีทั้งจากในประเทศและต่างประเทศ ในขณะที่การออมเงินในระบบประกันชีวิตเป็นการออมเงินภายในประเทศ ทำให้มีความแตกต่างกันมาก

ผลการทดสอบสมมติฐานที่ 4 อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี ไม่มีอิทธิพลต่อจำนวนเงินเบีย่ประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ เนื่องจากงานวิจัยตัวแปรเดียวกันนี้มีอย่างจำกัด จึงได้ใช้ผลงานวิจัยอื่นที่ศึกษาตัวแปรปัจจัยทางเศรษฐกิจเดียวกัน กับตัวแปรด้านการออม การลงทุนในช่องทางอื่น ผลการทดสอบถือได้ว่า ไม่สอดคล้อง กับผลงานวิจัยของ ยุทธนา กระบวนแสง (2546) ในประเด็น อัตราดอกเบี้ยมีผลกระทบในทิศทางตรงกันข้ามกับดัชนีราคาหลักทรัพย์ และ ไม่สอดคล้อง กับผลงานวิจัยของ พรเพ็ญ ภูวิทย์พันธุ์ (2540) ในประเด็น อัตราดอกเบี้ยเงินฝากเป็นปัจจัยที่กำหนดการออมภาคครัวเรือนผ่านสถาบันการเงินทั้งระบบ ทั้งนี้ตัวแปรตามที่ศึกษามีความแตกต่างกัน จึงใช้เปรียบเทียบผลทดสอบได้เพียงระดับหนึ่งเท่านั้น

และจากที่ สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ (2542) ได้สรุปประโยชน์ของการทำประกันชีวิตไว้ 9 ข้อ ตามที่กล่าวในบทที่ 2 ข้อ 2.4 นั้น อาจจะเป็นเหตุผลที่สำคัญกว่าปัจจัยอัตราดอกเบี้ย สำหรับการออมเงินในระบบประกันชีวิต ได้

5.3 ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต

ผู้ศึกษาสามารถนำผลการศึกษารั้งนี้ สร้างข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัยในอนาคต ดังนี้

1. สำหรับการวิจัยในอนาคต ผู้วิจัยควรเพิ่มการทดสอบตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าสนใจ และมีผลต่อการเลือกออมในระบบประกันชีวิต อาทิเช่น จำนวนและช่วงอายุของประชากรในวัยทำงาน ปริมาณตราสารหนี้ เป็นต้น รวมถึงการขยายช่วงเวลาของข้อมูลที่ใช้ศึกษาให้ยาวนานมากขึ้น และการทำการทดสอบอย่างละเอียด เพื่อพิสูจน์กับแนวคิดวัฏจักรธุรกิจ หรือเป็นการศึกษาผลกระทบจากเหตุการณ์ทางการเมือง เป็นต้น

2. เนื่องจากงานวิจัยนี้ เป็นการศึกษาการออมเงินในระบบประกันชีวิต ซึ่งเป็นรูปแบบการออมเงินที่ภาครัฐมีนโยบายให้การสนับสนุน โดยให้สิทธิประโยชน์สามารถเบี้ยประกันชีวิตที่ชำระในแต่ละปีภาษีตามจำนวนที่จ่ายจริงแต่ไม่เกิน 100,000 บาท ไปหักลดหย่อนค่าใช้จ่ายในการคำนวณภาษีเงินได้ และตั้งแต่ปีภาษี 2553 ภาครัฐได้เพิ่มจำนวนค่าเบี้ยฯ เป็น 300,000 บาท ตามเงื่อนไขและประเภทของกรมธรรม์ที่กำหนด ซึ่งอาจจะมีผลทำให้ผลการวิจัยต่อในอนาคตเปลี่ยนแปลงได้ จึงควรศึกษาปัจจัยนี้ด้วยและศึกษาในแต่ละช่วงเวลาเพิ่มเติม

5.4 ข้อเสนอแนะสำหรับการทำธุรกิจ

ผู้ศึกษาสามารถนำผลการศึกษา สร้างข้อเสนอแนะสำหรับการประยุกต์ใช้ ดังนี้

1. จากผลการศึกษาได้แสดงให้เห็นว่า จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ หรือปริมาณการออมเงินในระบบประกันชีวิตมีความสัมพันธ์กับผลิตภัณฑ์ในประเทศเบื้องต้น (GDP) แสดงให้เห็นว่า ถ้าประชาชนมีรายได้เพิ่มขึ้นก็จะมีการออมเงินในระบบประกันชีวิตเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน และปัจจัยอื่น ๆ ได้แก่ อัตราเงินเฟ้อ ดัชนีตลาดหลักทรัพย์ และอัตราดอกเบี้ยพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี ไม่มีผลต่อจำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ หรือการออมในระบบประกันชีวิต ซึ่งบริษัทประกันชีวิตสามารถนำข้อมูลนี้ ไปวางแผนบริหารจัดการ และวิเคราะห์ต่อเกี่ยวกับผลิตภัณฑ์ บริการ และรูปแบบของการส่งเสริมการขาย เพื่อที่จะนำเสนอให้ตรงกับความต้องการของประชาชนต่อไป

2. เนื่องจากผลการศึกษานี้ แสดงผลว่า อัตราดอกเบี้ยพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี ไม่มีผลต่อการออมเงินในระบบประกันชีวิต ทำให้ผู้ศึกษาเกรงว่า บริษัทประกันชีวิตจะใช้ประโยชน์ในการนำเสนอผลิตภัณฑ์ที่ให้ผลตอบแทนไม่เหมาะสมเมื่อเทียบกับอัตราดอกเบี้ย ซึ่งผู้อุปถัมภ์ควรตระหนักและเลือกกรมธรรม์ที่ให้ผลตอบแทนที่เหมาะสมของแต่ละบุคคล นอกเหนือจากความน่าเชื่อถือของบริษัทประกันชีวิตและบริการที่ได้รับ

3. ภาครัฐบาลสามารถใช้ประโยชน์จากผลการวิเคราะห์นี้ ในการส่งเสริมให้เกิดการออมเงินของภาคครัวเรือนเพิ่มขึ้น เพื่อให้ระดับเงินออมเหมาะสมกับเงินลงทุน และลดปัญหาของเงินออมภาคครัวเรือนที่ปัจจุบันอยู่ในเกณฑ์ต่ำมากเมื่อเทียบกับภาระหนี้สินภาคครัวเรือน รวมถึงการส่งเสริมให้ประชาชนมีเงินออมอย่างเพียงพอใช้ในยามชราภาพ ไม่ต้องพึ่งพาสวัสดิการจากภาครัฐเป็นหลัก

บรรณานุกรม

หนังสือ

- กัลยา วานิชย์บัญชา. (2548). *การวิเคราะห์ข้อมูลหลายตัวแปร*. กรุงเทพฯ : ธรรมสาร.
- คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. (2534). *เศรษฐศาสตร์ว่าด้วยการประกัน จุลสารเศรษฐศาสตร์ เล่มที่ 4*. กรุงเทพฯ : หอรัตนชัยการพิมพ์.
- จิตติ ดิงศภัทย์. (2552). *กฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ว่าด้วย ประกันภัย* (พิมพ์ครั้งที่ 13). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ชัชวาลย์ เรื่องประพันธ์. (2543). *สถิติพื้นฐาน* (พิมพ์ครั้งที่ 5). ขอนแก่น : ขอนแก่นการพิมพ์.
- ชนินทร์ พิทยาวิวิธ และ ชาญชัย คำรงนุถ. (2547). *วิกฤติเศรษฐกิจ ธุรกิจ NPL สถาบันการเงินจะอยู่รอดได้อย่างไร* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ.
- ชลัยพร อมรวัฒนา. (2541). *เศรษฐศาสตร์มหภาค* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ดวงใจ วิสกุล และคณะ. (2550). *สถิติธุรกิจ* (พิมพ์ครั้งที่ 11). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทับทิม วงศ์ประยูร และคณะ. (2541). *เศรษฐศาสตร์มหภาค 1* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : อักษรสยามการพิมพ์.
- ชานินทร์ ศิลป์จารุ. (2552). *การวิจัยและวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติด้วย SPSS* (พิมพ์ครั้งที่ 10). นนทบุรี : เอส. อาร์. พรินติ้ง แมสโปรดักส์.
- รัตนา สายคณิต. (2544). *เครื่องชี้สภาพแวดล้อมทางเศรษฐกิจมหภาค*. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วเรศ อุปปาดิก. (2541). *เศรษฐศาสตร์การเงินและการธนาคาร* (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

ศิริชัย กาญจนวาสี. (2550). *การวิเคราะห์พหุระดับ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุธรรม พงศ์สำราญ และคณะ. (2542). *หลักการประกันชีวิต* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

อนุสรณ์ สรพรหม และคณะ. (2539). *เศรษฐศาสตร์มหภาค* (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : ชีรพงษ์การพิมพ์.

การวิจัยวิทยานิพนธ์ สารนิพนธ์

กฤติกา จตุรัสวัฒนกุล. (2545). *ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อการออมของภาคเอกชนในประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ไกรฤกษ์ ปิ่นแก้ว. (2550). *พฤติกรรมและการรับรู้ของผู้บริโภคต่อเกณฑ์การตัดสินใจเลือกซื้อประกันชีวิต*. รายงานวิจัย.

พรทิพย์ เสี่ยมหาญ. (2542). *การศึกษาปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลกระทบต่อการเปลี่ยนแปลงราคาหุ้น กรณีศึกษา กลุ่มธนาคารพาณิชย์*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

พรเพ็ญ ภู่วิทยพันธ์. (2540). *ผลกระทบของปัจจัยทางเศรษฐกิจต่อพฤติกรรมการออมภาคครัวเรือน ผ่านสถาบันการเงิน*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

พีรพัฒน์ สมบูรณ์. (2552). *ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อมูลค่าการลงทุนในตราสารหนี้ประเภทหุ้นกู้*. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

ภกวรรณ มิตรตะคุ. (2546). *ความสัมพันธ์ระหว่างปัจจัยทางเศรษฐกิจมหภาคกับดัชนีราคาผู้บริโภคพื้นฐานของประเทศไทย*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.

ยุทธนา กระบวนแสง. (2546). *ปัจจัยที่กำหนดการเข้ามาลงทุนในตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย*. สารนิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

โศภาเหมืองหม้อ. (2552). *ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่อพฤติกรรมกรรมการออมเงินของครัวเรือนผ่านธนาคารพาณิชย์*. การค้นคว้าแบบอิสระปริญญาโทบัณฑิต ไม่ได้ตีพิมพ์, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย. (2553). *ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย*.

สืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม 2553, จาก http://www.set.or.th/th/market/market_statistics.html#quarterly.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2553). *อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี*. สืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม

2553, จาก <http://www.bot.or.th/Thai/Statistics/FinancialMarkets/InterestRate/Pages/StatInterestRate.aspx>.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (ม.ป.ป.). *ปริมาณเงินฝากจากภาคครัวเรือนของสถาบันการเงิน*.

สืบค้นวันที่ 25 กันยายน 2553, จาก <http://www2.bot.or.th/statistics>.

ธนาคารแห่งประเทศไทย. (2553). *รายงานแนวโน้มเงินเฟ้อ*. สืบค้นวันที่ 6 ธันวาคม 2553, จาก

http://www.bot.or.th/Thai/MonetaryPolicy/Inflation/Documents/PressIR_200710.pdf

สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย. (2553). *รายชื่อบริษัท*

ประกันชีวิต. สืบค้นวันที่ 26 กันยายน 2553, จาก <http://www.oic.or.th>

สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย. (2553). *เบี้ยประกันภัย*

รับโดยตรงของธุรกิจประกันชีวิต. สืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม 2553, จาก

<http://www.oic.or.th/th/statistics/inner6.php>.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2535). *พระราชบัญญัติประกันชีวิต พ.ศ. 2535*. สืบค้นวันที่

17 ตุลาคม 2553, จาก <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%bb09/%bb09-20-9999-update.pdf>.

สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา. (2551). *พระราชบัญญัติประกันชีวิต (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2551*.

สืบค้นวันที่ 17 ตุลาคม 2553, จาก <http://web.krisdika.go.th/data/law/law2/%bb09/%bb09-20-2551-a0001.pdf>.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). *มูลค่าเงินออมและเงินลงทุน Table 11. Saving and Gross Capital*. สืบค้นวันที่ 25 กันยายน 2553, จาก http://www.nesdb.go.th/Portals/0/eco_datas/account/ni/ni_2008/NI2008.xls.

สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2553). *Gross Domestic Product (GDP)*. สืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม 2553, จาก http://www.nesdb.go.th/econSocial/macro/NAD/1_qgdp/statistic/menu.html.

สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์. (2553). *ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI)*. สืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม 2553, จาก http://www.indexpr.moc.go.th/price_present/TableIndexG_region.asp?table_name=cpig_index_country&province_code=5&type_code=g&check_f=i&year_base=2550&nyear=2553.

สำนักนโยบายการออมและการลงทุน สำนักงานเศรษฐกิจการคลัง กระทรวงการคลัง. (2549). *รายงานสถานการณ์การออมภาคครัวเรือนของไทยในปัจจุบัน*. สืบค้นวันที่ 12 กันยายน 2553, จาก www.fpo.go.th/s-i/Source/Article/article55.htm.

Book

Enders W. (1995). *Applied econometric time series*. Hoboken NJ: John Wiley & Sons.

Sanders, D. & Smidt, R. (2000). *Statistics a first course* (6th ed.) Rockefeller Center, New York: McGraw – Hill.

ภาคผนวก

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

Year / Quarter	Y	X1	X2	X3	X4
	เบียร์ประกันรวม	CPI	GDP	Set Index	Bond
	(ล้านบาท)	ปีฐาน2550	(ล้านบาท)	(จุด)	(%)
2003 / Q1	29,032.91	86.5	1,471,707	364.55	2.16
2003 / Q2	29,575.11	86.9	1,424,519	461.82	1.79
2003 / Q3	34,102.30	87.1	1,457,881	578.98	2.08
2003 / Q4	40,940.17	87.4	1,563,262	772.15	2.99
2004 / Q1	33,397.23	88.2	1,583,692	647.30	2.44
2004 / Q2	35,554.78	89.3	1,568,023	646.64	3.61
2004 / Q3	36,397.38	90.0	1,606,091	644.67	3.68
2004 / Q4	46,602.01	90.1	1,731,670	668.10	4.01
2005 / Q1	37,334.09	90.7	1,716,030	681.49	3.90
2005 / Q2	38,708.17	92.5	1,691,863	675.50	3.56
2005 / Q3	40,487.39	95.0	1,780,615	723.23	4.78
2005 / Q4	51,249.05	95.5	1,904,385	713.73	5.49
2006 / Q1	38,709.47	95.9	1,949,711	733.25	5.15
2006 / Q2	39,654.91	98.2	1,901,295	678.13	5.46
2006 / Q3	42,754.14	98.5	1,947,208	686.10	5.11
2006 / Q4	53,307.34	98.6	2,051,979	679.84	4.87
2007 / Q1	44,025.62	98.2	2,100,653	673.71	4.12

(ตารางมีต่อ)

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา (ต่อ)

Year / Quarter	Y	X1	X2	X3	X4
	เบี้ยประกันรวม	CPI	GDP	Set Index	Bond
	(ล้านบาท)	ปีฐาน2550	(ล้านบาท)	(จุด)	(%)
2007 / Q2	46,593.94	100.0	2,050,702	776.79	3.80
2007 / Q3	50,965.30	100.1	2,107,337	845.50	4.02
2007 / Q4	60,397.10	101.5	2,271,144	858.10	4.62
2008 / Q1	50,379.06	103.2	2,282,922	817.03	3.59
2008 / Q2	52,532.28	107.5	2,278,148	768.59	5.40
2008 / Q3	55,005.18	107.4	2,298,180	596.54	4.34
2008 / Q4	65,437.89	103.7	2,216,243	449.96	2.48
2009 / Q1	57,909.36	102.9	2,191,164	431.50	2.58
2009 / Q2	61,343.04	104.5	2,203,876	597.48	3.17
2009 / Q3	67,015.92	105.0	2,235,959	717.07	3.21
2009 / Q4	72,276.56	105.7	2,419,716	734.54	3.57
2010 / Q1	68,090.41	106.77	2,565,205	787.98	3.46
2010 / Q2	69,337.63	107.89	2,494,376	797.31	3.04

ข้อมูลสืบค้นวันที่ 3 ตุลาคม 2553

1. Y = จำนวนเงินเบี้ยประกันชีวิตรวมประเภทสามัญ รับโดยตรงของบริษัทประกันชีวิต : ส่วนวิจัยและสถิติ ศูนย์สารสนเทศ สำนักงานคณะกรรมการกำกับและส่งเสริมการประกอบธุรกิจประกันภัย (คปภ.) <http://www.oic.or.th/th>
2. X1 = ดัชนีราคาผู้บริโภค (CPI) : สำนักดัชนีเศรษฐกิจการค้า กระทรวงพาณิชย์ <http://www.indexpr.moc.go.th>

3. X2 = Gross Domestic Product (GDP) : สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและ
สังคมแห่งชาติ <http://www.nesdb.go.th>
4. X3 = ดัชนีราคาหุ้นตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย : ตลาดหลักทรัพย์แห่งประเทศไทย
<http://www.set.or.th>
5. X4 = อัตราผลตอบแทนพันธบัตรรัฐบาล 5 ปี : ธนาคารแห่งประเทศไทย
<http://www.bot.or.th>

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา แปลงเป็น log ฐาน 10

Year / Quarter	Y	X1	X2	X3	X4
	เบี่ยประกันรวม	CPI	GDP	Set Index	Bond
	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10
2003 / Q1	4.4629	1.9370	6.1678	2.5618	0.3345
2003 / Q2	4.4709	1.9390	6.1537	2.6645	0.2529
2003 / Q3	4.5328	1.9400	6.1637	2.7627	0.3181
2003 / Q4	4.6121	1.9415	6.1940	2.8877	0.4757
2004 / Q1	4.5237	1.9455	6.1997	2.8111	0.3874
2004 / Q2	4.5509	1.9509	6.1954	2.8107	0.5575
2004 / Q3	4.5611	1.9542	6.2058	2.8093	0.5658
2004 / Q4	4.6684	1.9547	6.2385	2.8248	0.6031
2005 / Q1	4.5721	1.9576	6.2345	2.8335	0.5911
2005 / Q2	4.5878	1.9661	6.2284	2.8296	0.5514
2005 / Q3	4.6073	1.9777	6.2506	2.8593	0.6794
2005 / Q4	4.7097	1.9800	6.2798	2.8535	0.7396
2006 / Q1	4.5878	1.9818	6.2900	2.8653	0.7118
2006 / Q2	4.5983	1.9921	6.2790	2.8313	0.7372
2006 / Q3	4.6310	1.9934	6.2894	2.8364	0.7084
2006 / Q4	4.7268	1.9939	6.3122	2.8324	0.6875
2007 / Q1	4.6437	1.9921	6.3224	2.8285	0.6149
2007 / Q2	4.6683	2.0000	6.3119	2.8903	0.5798

(ตารางมีต่อ)

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา แปลงเป็น log ฐาน 10 (ต่อ)

Year / Quarter	Y	X1	X2	X3	X4
	เบียร์ประกันรวม	CPI	GDP	Set Index	Bond
	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10	log ฐาน 10
2007 / Q3	4.7073	2.0004	6.3237	2.9271	0.6042
2007 / Q4	4.7810	2.0065	6.3562	2.9335	0.6646
2008 / Q1	4.7023	2.0137	6.3585	2.9122	0.5551
2008 / Q2	4.7204	2.0314	6.3576	2.8857	0.7324
2008 / Q3	4.7404	2.0310	6.3614	2.7756	0.6375
2008 / Q4	4.8158	2.0158	6.3456	2.6532	0.3945
2009 / Q1	4.7627	2.0124	6.3407	2.6350	0.4116
2009 / Q2	4.7878	2.0191	6.3432	2.7763	0.5011
2009 / Q3	4.8262	2.0212	6.3495	2.8556	0.5065
2009 / Q4	4.8590	2.0241	6.3838	2.8660	0.5527
2010 / Q1	4.8331	2.0284	6.4091	2.8965	0.5391
2010 / Q2	4.8410	2.0330	6.3970	2.9016	0.4829

ผลการทดสอบสมมติฐาน

Dependent Variable: INSURANCE

Method: Least Squares

Date: 11/27/10 Time: 20:33

Sample: 2003Q1 2010Q2

Included observations: 30

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-4.852047	1.116179	-4.347016	0.0002
CPI	-0.419644	1.293457	-0.324436	0.7483
GDP	1.630989	0.571017	2.856288	0.0085
SETINDEX	0.063763	0.135245	0.471468	0.6414
BOND	-0.143342	0.086088	-1.665077	0.1084

R-squared	0.859757	Mean dependent var	4.669753
Adjusted R-squared	0.837319	S.D. dependent var	0.113455
S.E. of regression	0.045761	Akaike info criterion	-3.179779
Sum squared resid	0.052351	Schwarz criterion	-2.946246
Log likelihood	52.69668	F-statistic	38.31561
Durbin-Watson stat	1.924090	Prob(F-statistic)	0.000000

White Heteroskedasticity Test:

F-statistic	1.596103	Probability	0.185567
Obs*R-squared	11.34374	Probability	0.182973

Test Equation:

Dependent Variable: RESID^2

Method: Least Squares

Date: 11/27/10 Time: 20:37

Sample: 2003Q1 2010Q2

Included observations: 30

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
C	-9.285994	4.500876	-2.063152	0.0517
CPI	-5.840934	3.624137	-1.611676	0.1220
CPI^2	1.423933	0.906381	1.571010	0.1311
GDP	4.748179	2.145626	2.212958	0.0381
GDP^2	-0.371181	0.170051	-2.182759	0.0406
SETINDEX	0.073989	0.214271	0.345307	0.7333
SETINDEX^2	-0.013036	0.038813	-0.335870	0.7403
BOND	-0.045201	0.027481	-1.644790	0.1149
BOND^2	0.037705	0.023520	1.603121	0.1238

R-squared	0.378125	Mean dependent var	0.001745
Adjusted R-squared	0.141220	S.D. dependent var	0.001920
S.E. of regression	0.001779	Akaike info criterion	-9.582357
Sum squared resid	6.65E-05	Schwarz criterion	-9.161998
Log likelihood	152.7354	F-statistic	1.596103
Durbin-Watson stat	2.253799	Prob(F-statistic)	0.185567

Null Hypothesis: ERROR has a unit root

Exogenous: None

Lag Length: 4 (Automatic based on SIC, MAXLAG=7)

	t-Statistic	Prob.*
Augmented Dickey-Fuller test statistic	-2.405461	0.0184
Test critical values:		
1% level	-2.660720	
5% level	-1.955020	
10% level	-1.609070	

*Mackinnon (1996) one-sided p-values.

Augmented Dickey-Fuller Test Equation

Dependent Variable: D(ERROR)

Method: Least Squares

Date: 11/27/10 Time: 20:48

Sample (adjusted): 2004Q2 2010Q2

Included observations: 25 after adjustments

Variable	Coefficient	Std. Error	t-Statistic	Prob.
ERROR(-1)	-0.638926	0.265615	-2.405461	0.0259
D(ERROR(-1))	0.182220	0.291804	0.624459	0.5394
D(ERROR(-2))	0.146964	0.254991	0.576349	0.5708
D(ERROR(-3))	0.017282	0.213635	0.080894	0.9363
D(ERROR(-4))	0.660499	0.171463	3.852145	0.0010

R-squared	0.836778	Mean dependent var	0.001606
Adjusted R-squared	0.804134	S.D. dependent var	0.059602
S.E. of regression	0.026378	Akaike info criterion	-4.255711
Sum squared resid	0.013916	Schwarz criterion	-4.011936
Log likelihood	58.19639	Durbin-Watson stat	2.229954

ประวัติผู้วิจัย

ชื่อ – สกุล นายวิวัฒน์ ศักดิ์พิชัยมงคล

ประวัติการศึกษา บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช
บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการบัญชี สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล

ตำแหน่งงานปัจจุบัน ผู้ช่วยผู้อำนวยการฝ่าย ทำหน้าที่ผู้พิจารณาเครดิต

สถานที่ทำงาน บมจ.ธนาคารกสิกรไทย ฝ่ายพิจารณาเครดิต
เลขที่ 400/22 ถ.พหลโยธิน แขวงสามเสนใน เขตพญาไท กรุงเทพฯ

E-mail sukjaijing@live.com

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ

ข้อตกลงว่าด้วยการอนุญาตให้ใช้สิทธิในวิทยานิพนธ์/สารนิพนธ์

วันที่ 3 เดือน กรกฎาคม พ.ศ. 2554

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว) วิวัฒน์ สักดิพิชัยมงคล อยู่บ้านเลขที่ 498/105
ซอย บางพระ ถนน เทพารักษ์ ตำบล/แขวง หนองแขวง
อำเภอ/เขต เมือง จังหวัด สมุทรปราการ รหัสไปรษณีย์ 10280
เป็นนักศึกษาของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ รหัสประจำตัว 7520204525
ระดับปริญญา ตรี โท เอก
หลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชา คณะ บัณฑิตวิทยาลัย
ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า "ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ" ฝ่ายหนึ่ง และ

มหาวิทยาลัยกรุงเทพ ตั้งอยู่เลขที่ 119 ถนนพระราม 4 แขวงพระโขนง เขตคลองเตย กรุงเทพมหานคร 10110 ซึ่งต่อไปนี้เรียกว่า "ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ" อีกฝ่ายหนึ่ง

ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ และ ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ ตกลงทำสัญญากัน โดยมีข้อความดังต่อไปนี้

ข้อ 1. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิขอรับรองว่าเป็นผู้สร้างสรรค์และเป็นผู้มีสิทธิแต่เพียงผู้เดียวในงานสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์หัวข้อ ปัจจัยทางเศรษฐกิจที่มีผลต่ออำนาจเหนือ นายประกันชีวิต
รวมประเทศไทย

ซึ่งถือเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต ของมหาวิทยาลัยกรุงเทพ (ต่อไปนี้เรียกว่า "สารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์")

ข้อ 2. ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิตกลงยินยอมให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิโดยปราศจากค่าตอบแทนและไม่มีการกำหนดระยะเวลาในการนำสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ ซึ่งรวมถึงแต่ไม่จำกัดเพียงการทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ต่อสาธารณชน ให้เช่าต้นฉบับหรือสำเนาอื่น ให้ประโยชน์อันเกิดจากลิขสิทธิ์แก่ผู้อื่น อนุญาตให้ผู้อื่นใช้สิทธิโดยจะกำหนดเงื่อนไขอย่างหนึ่งอย่างใดด้วยหรือไม่ก็ได้ ไม่ว่าทั้งหมดหรือเพียงบางส่วน หรือการกระทำอื่นใดในลักษณะทำนองเดียวกัน

ข้อ 3. หากกรณีมีข้อขัดแย้งในปัญหาสิทธิในสารนิพนธ์/วิทยานิพนธ์ระหว่างผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิกับบุคคลภายนอกก็ดี หรือระหว่างผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิกับบุคคลภายนอกก็ดี หรือมีเหตุขัดข้องอื่นๆ เกี่ยวกับลิขสิทธิ์ อันเป็นเหตุให้ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิไม่สามารถนำงานนั้นออกทำซ้ำ เผยแพร่ หรือโฆษณาได้ ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิยินยอมรับผิดชอบและชดเชยค่าเสียหายแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิในความเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นแก่ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิทั้งสิ้น

สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นสองฉบับ มีข้อความเป็นอย่างเดียวกัน คู่สัญญาได้อ่านและเข้าใจข้อความในสัญญาโดยละเอียดแล้ว จึงได้ลงลายมือชื่อให้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน และเก็บรักษาไว้ฝ่ายละฉบับ

ลงชื่อ.....ผู้อนุญาตให้ใช้สิทธิ
(.....)

ลงชื่อ.....ผู้ได้รับอนุญาตให้ใช้สิทธิ
(.....)
ผู้อำนวยการสำนักหอสมุด

ลงชื่อ.....พยาน
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ศิวพร หวังพัฒนวงศ์)
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ลงชื่อ.....พยาน
(.....)

